NEMZETÜNK SZOLGÁLATÁBAN MEGHALNI LEHET, DE ELFÁRADNI SOHA!

Megjelenik minden hó 15-én

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

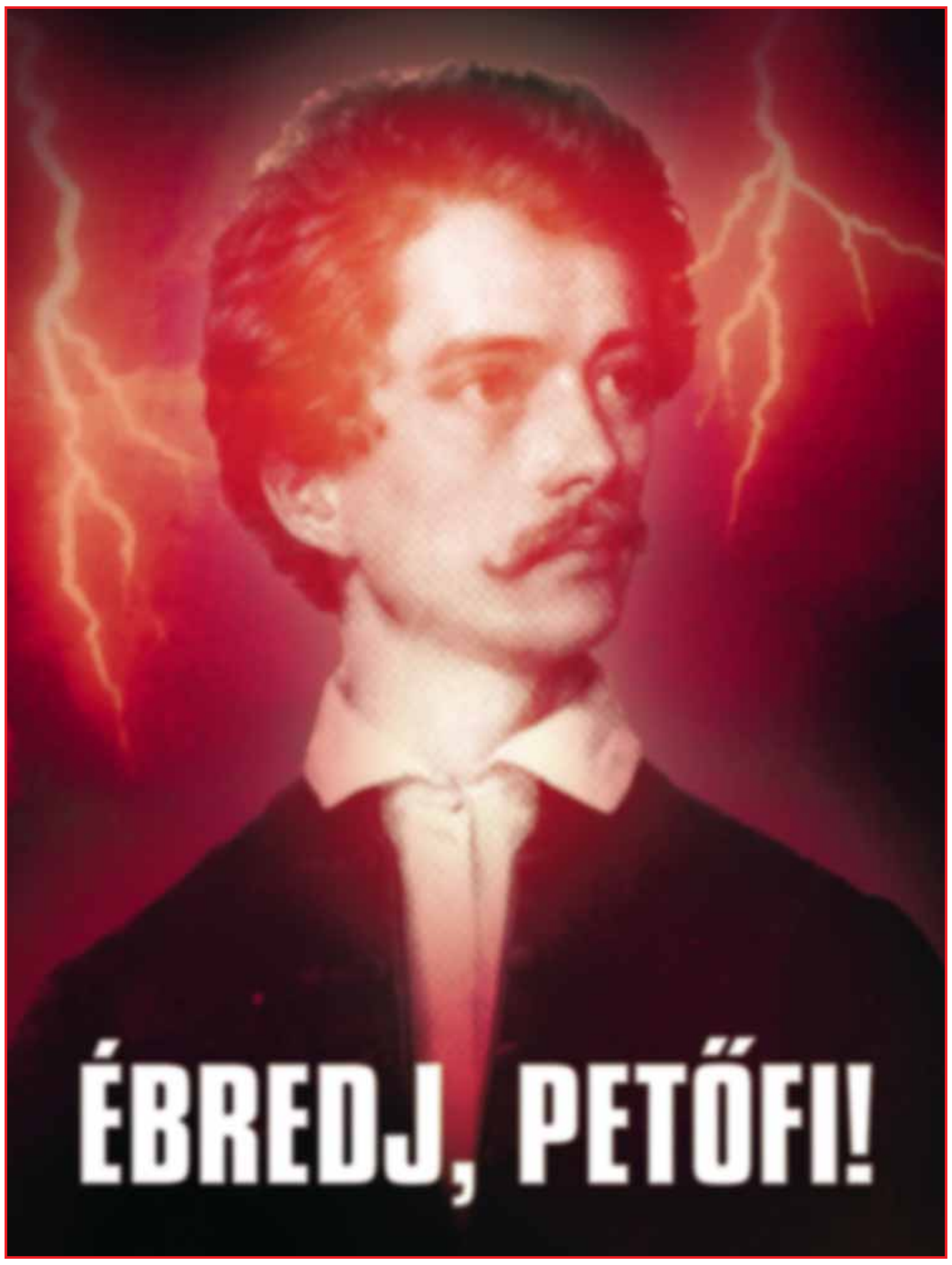
Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

46. ÉVFOLYAM 2. SZÁM | 2007. MÁRCIUS | ÁRA: 240 Ft

Major Tibor

MÁRCIUS HŐSEI – MÁRCIUS VÉRTANÚI!

1848. március 15-én lángnyelvek csapkodtak a márciusi légben, és a tűz pirosra festette a magyar égboltot. Attilai örökségünkben, a magyarok földje azon a márciuson nem tűrte hátán azt, aki a megalkuvás igéit mormolta. Lobogtak az akaratok, a megalázottság érzése eltűnt, mert a tűz és a magyar egy volt azon a márciuson…

Az 1956-os Nemzeti Forradalom és Szabadságharc harmadik ütközete volt annak az akkor már 108 esztendős önvédelmi háborúnak, amelyet a nemzet életre-halálra folytatott a pánszláv világhódító terv végrehajtó hatalmának, az Orosz Birodalomnak, a megsemmisítő szándéka ellen.

Az orosz hatalom fojtotta vérbe túlerejével Kossuth Lajos hősiességgel vívott szabadságharcát 1849-ben. Az orosz hatalom páncélosai gázoltak végig vérlázító kegyetlenséggel Magyarországon asszonyaink és lányaink becsületén 1944-1945-ben, és ugyanazon hatalom páncélosai lőtték rommá a fővárosunkat, amikor 4000 tank bevetésével tiporták le a nemzeti függetlenség és szabadság első gyenge hajtásait.

Marx Károly „A tőke” című műve a kommunista világnak egyszerre volt és maradt Bibliája, Talmudja és Koránja. Marx művei azonban tartalmaznak olyan írásokat is, amelyekről gondosan hallgatnak ma is azok, akik Marx szellemi örököseinek mondják magukat.

A tizenkilencedik évszázadban heves nemzetközi konfliktusok törtek ki a cári Oroszország imperialista magatartása miatt a Balkán, és Törökország esetében. Marx Károly pillanatnyilag sem szűnt meg Anglia és Franciaország érdekében szólni, mert felfogása szerint csak ez a két ország menthette volna meg Európát a pánszlávizmus uralma alól. A „*La Tribuna de Geneve*” c. tekintélyes svájci lap összeállításából kiderül, hogy „*a kommunisták sarlós kalapácsos lobogó alatt ugyanazt a hódító hadjáratot folytatják, mint a cárok, s épp úgy, mint Kossuth Lajos, maga a bolsevizmus atyja, Marx Károly is megjövendölte, hogy az orosz politika sohasem fog változni. Az orosz politika változatlan maradt és fog maradni. Oroszország változtathatja a taktikáját, a manővereit, azonban az orosz politika célja – a világ leigázása – örökké állócsillag marad számukra.*”

A „marxista-leninizmus” nagyapja, a trieri rabbi unokája Marx Károly kegyetlen, kritikai elmével utasította el a cári imperializmust, megjósolván, hogy ugyanez következik az ő tanainak jegyében is. Marx szerint az orosz impérium határai semmi esetre sem természetes határok és állandóan „Mozgásban vannak”, *ennek következménye az lesz*, hogy ha majd ezek a határok egy napon *Danzingtól, vagy Stettintől egészen Triesztig terjednek, Oroszország akkor is 'természetes' határainak fogja tekinteni. Miután a hódítás és az annexiók természete szerint a másikat húzza maga után, így bizonyosak lehetünk* felőle, hogy Törökország annektálása csupán előjátéka lesz Magyarország, Poroszország, Galícia elfoglalásának és végleges megvalósítása a nagy-szláv birodalomnak.

1848. március 15. óta több mint másfél évszázad suhant el a fejünk felett és a jelen eseményei a magyarok országában ködbe burkolják a régi nagy történések lábnyomát. Pedig, ha volt valaha forradalom és népfelkelés – olyan, ami csakis egyetlen nemzet szabadságáért és boldogulásáért indult, akkor az 1848 forradalma volt. Forradalom, amelyet nem idegen szuronyok árnyékában vívtak meg és ahol a győzteseket – az elbukott harc után nem nevezték sem felszabadítóknak sem az új magyar élet egyedüli biztosítékának.

Az 1945-ös összeomlást követően, a legördülő vasfüggöny mögött a vörös diktatúra könyörtelen elszántsággal irtotta a nemzet politikai emlékeit és hagyatékait. Nem kímélvén évszázados történelmi hagyományörökségeket sem, új ideológiával töltik meg *Kossuthék és Petőfi Sándorék* nagy örökségét. A „felszabadulás” mámorában *Kossuth Lajos* feje fölé odatűzték az ötágú csillagot, *Petőfi Sándor* kezébe pedig sarló-kalapácsos vörös lobogót nyomtak, megtették őket a judeo bolsevizmus magyar előfutárainak.

Valamikor mi mindent jelentett számunkra ez a dátum: *március 15.*! Büszkék voltunk reá, mert apáink és nagyapáink kovácsolták annak abroncsait, amely majd összefogja népünket, és új utakra vezeti az országot az igaz szabadság és nemzeti függetlenség jegyében. Mennyi emlék, lelkesedés fűződött egykoron ehhez a dátumhoz, kezdve *Petőfi* és *Kossuth* arcképét ábrázoló gomblyuk jelvényeitől egészen a Duna partján álló *Petőfi-szobor* körüli lelkesedésig. Erőt és hitet merítettünk ennek a napnak az emlékéből sőt, még *1956. október 23. is.* Ha komor felhők kerekedtek fölénk, akkor *1848 hősi napjaitól kaptuk a buzdítást*.

A magyar szabadságharcban az egész magyar történelem legnagyobb nemzedéke találkozott össze: *Széchenyi István* a bölcs tanító és alkotó, *Kossuth Lajos* a forradalmár, *Görgey* a katonai lángelme, *Petőfi* az egész világot felrázó üstökös, *Vörösmarty, Arany, Tompa, Erkel, Madách.* Mintha az egész magyarság és magyar szellemi élet, a szabadságnak ebben a cso- ▶

▶dálatos lángsugarában született volna meg! A kereszténynemzeti gondolat, a magyar szellemi fölény, az akkori szociális, katonai szupremácia és a nemzetiségekkel való együttműködés nagy gondolata érvényesült az 1848-49-es napokban. *A szabadság eszme úgy sűrítette össze a magyarságot, mint a nagyítólencse fókusza a nap sugarait. Szeged parasztjai, akik huszárezredeket ültettek lóra, Kassa német-magyar polgársága, amely a vörössipkás zászlóaljat csatatérre küldte, a nemes kalmárok, akik aranyat, ezüstöt áldoztak egy 150 000 főnyi, nagyszerű honvédség felszereléséért, a magyar történelem legnagyobb, legkiválóbb korszakát testesítik meg.*

Hatvanegy esztendővel ezelőtt, *1946. március 12-én Szálasi Ferenc a Hungarizmus meghirdetője és utolsó törvényes államfő, a budapesti Markó utcai fogház udvarán – minisztertársaival együtt – vértanúhalált halt. Szálasi Ferenc, és mártírtársai, a kivégzettek és elhurcoltak tízezrei, mind a magyar élet erőforrásai lettek, mert Nemzetünkért bátran és büszkén tudtak meghalni.*

Szálasi Ferenc kivégzéséről megjelent magyar lapok cikkeit fölösleges volna idézni. A beszámolók fedték annak a zsidó tömegnek a színvonalát, amely nem ismert megbékélést, s amely már az orvostudomány hatáskörébe tartozó perverzitással figyelte a halál küszöbére érkezett áldozat vergődését. De ezzel a sajtóval szemben idézzük a kivégzésnél jelenvolt szélsőbaloldali Francia Fernand Gigon Budapestre küldött francia újságíró beszámolóját:

„… végre itt van Szálasi Ferenc, a nyilaskeresztesek vezére. Az üvöltő tömeg halált követel a bűnösre, s a bűnök súlya jobban nehezedik vállaimra, mint maga az ég. Egész testemben reszketek, de Szálasi még csak nem is remeg. Alig két méterről nézem lezártvonású arcát. Semmi reszketés. Semmi izomrándulás. Semmi sápadtság. Ez a száj nem tudom, hány esetben mondta ki a halálos ítéletet és nem tudom, hány ezer zsidót küldött az égetőkemencébe. (?) Szeretném tudni, hogy mik az utolsó gondolatai ennek az embernek néhány másodperccel a halála előtt. Egy röpke pillanatra találkozom szempillantásával – utolsó szempillantásával. Úgy érzem, hogy semmire nem gondol, és semmit nem érez. Gránit. Maga az emberré lett gránit. Gránit marad akkor is, amikor elhalad három kivégzett minisztere holtteste előtt. Egyenletes, biztos léptekkel megy a halál felé. Azután csak egyetlen gesztus, egyetlen mozdulat: odahajol a Feszülethez, amit a fiatal pap nyújt fel ajkaihoz, hogy megcsókolja. És meghal anélkül, hogy egyetlen izma is megrezzenne, vagy szemében ott ülne a félelem, vagy nyelvével megérintené ajkait. A hóhér feltépi mellén a zöld inget, és egy érem reszket a mellén néhány pillanatig. Tizenöt óra harminc perc…"

Nagypéntek nélkül nincs feltámadás!

És az akasztófaerdőkön túl, végtelen sorokban ott húzódnak a névtelen tízezrek jeltelen tömegsírjai. A benne nyugvó, agyonvert és legéppuskázott magyarok fölött azzal a szomorú és cinikus megállapítással tért napirendre a magas diplomácia, hogy ezek a sírok hozzátartoznak a huszadik század történelméhez. Szinte kísérteties pontossággal megrendeznek – napjainkban is, egy „náci tömeggyilkos pert" nyilván azért, hogy elfeledtessék azokat a tömegsírokat, amelyekről manapság nem opportunus dolog beszélni. De még sohasem rendeztek pert a Felvidéken, Erdélyben, vagy Délvidéken a dögtemetőkben agyonvert, legéppuskázott magyarokért, akik a sehonnai magyar kormányok miatt már csak az égi hatalmasságoktól várják perük újrafelvételét.

Magyar vonatkozásban *Szálasi Ferenc* kivégzése volt a nyitánya annak a hadjáratnak, amelynek célja nemcsak a Duna-Tisza közének bolsevizálása, de ennek az európai területnek a pánszláv impériumhoz csatolása is. Szálasi a szintézist jelentette az újkori magyar történelemben. Ő jelentette a feudalizmus és nagykapitalizmus által megosztott magyar erők egy vonalba való felsorakozását. Olyan erők mozgatták munkáját, mint annak idején *Martinuzzi Fráter Györgyét*, aki a magyar fennmaradás örök útját járta akkor, amikor a két világbirodalom közé szorult magyarság számára próbálta megtalálni az élet felé vezető utat.

Hatalmas lánggal égett a lelke és ez a láng az ideálok legmagasabb régióit csapdosta. Ahová kevesen érnek föl az élők sorából. Ahol tiszta minden gondolat, érzés – és tisztán válik meglátássá, tervvé, akarássá. *Szálasi Ferenc egy volt a magyar történelemben.* De az Ő személyes egysége a végtelen sokaságba fúródott bele, s az egyetemesség jellegével szántott, vetett. Aratni – nem is akart. Az aratást és a temetést nemzetére hagyta. Szívből, szándékosan, – *Vértanúk isteni sorsszerűségével.*

Szálasi Ferenc Hungarizmusában egy új világnak, egy új kornak volt a hírnöke. Lehettek tévedései, emberi hibái, de hogy ő megértette a kor hívó szavát az kétségtelen. Míg az olasz fasizmus az akut bolsevista veszedelemmel szemben született meg, s míg a német nemzetiszocializmus tulajdonképpen a versaillesi békeszerződések reakciója volt, addig a *Hungarizmusban* a magyar élet teljes átalakításának vágya égett. Ha a koreszme többi, ismert európai változatának keresztmetszetét vizsgáljuk, megállapíthatjuk, *Szálasi Ferenc* alkotását egyik sem közelíti meg.

Dőreség volna világmegváltói jelleget vagy szerepet erőszakolni rá. *De hogy Szálasi Ferenc túlnőtt személyes önmagán, fajtáján és korán – erre bizonyság a Múlt, bizonyság a Hungarizmusba ölelt alkotása. Neve alatt nyert fémjelzést korunk dunavölgyi nacionalizmusának, szocializmusának és krisztus-hűségének reneszánsza.*

A jeruzsálemi Eichmann-per tárgyalásának megkezdése óta elszaporodtak az Eichmann-szakértők, napjainkban is mindig akad szemtanú, aki „látta Eichmannt, beszélt vele" és új szenzációkkal akarja meglepni a Holocaust-ipar világát.

Bennünket az Eichmann-ügy csupán annak magyar vonatkozásában érdekel, *Hausner jeruzsálemi főügyész azon kijelentése, amely minden kétséget kizáróan megállapította, hogy Szálasi Ferenc több ízben tiltakozott Eichmann működése ellen, továbbá, hogy a magyar csendőrség és a többi karhatalmi alakulatok megtagadták az embertelen módon végrehajtott zsidó deportációkban való segédkezést. Szálasi kereken visszautasította Winckelmann német SS-tábornok azon kívánságát, hogy majd háromszázezer főnyi budapesti zsidót Németországba deportálják.*

1972-ben Nagy Talavera zsidó történész tollából megjelent „*The Green Shirts and the Others*" című könyvében így írt Szálasi Ferencről: *„Szálasi rendkívül szeretetre méltó ember volt, nem volt sem kegyetlen, sem megvesztegethető, magánélete ellen nem merülhetett fel semmi kifogás. Nem volt benne beteges zsidógyűlölet, a zsidókat pénzükkel együtt hagyta volna kivándorolni. 1944-ben ellenezte a zsidók elhurcolását és uralma alatt nem adott ki rendelkezést ellenük. Mélyen törvénytisztelő volt és a hatalmat csak a nemzet egyértelmű kívánságára és az államfő akaratából kívánta gyakorolni."*

Szálasi Ferenc a zsidókérdést a cionizmus alapelvei szerint kívánta rendezni, amely szerint az évezredek óta diaszpórában élő zsidóságot olyan körülmények közé kell juttatni, hogy önálló állami életet éljen és ne kelljen rettegni a periódikusan megismétlődő pogromoktól és zsidóüldözésektől. Hogy mennyire helyesen látta a zsidókérdés megoldását, azt legjobban bizonyítja, hogy 1948-ban éppen azok az angolszász hatalmak tették lehetővé Izrael állam megalakulását, amelyek annak idején a háború alatt hallani sem akartak az európai zsidóság befogadásáról.

Szálasi Ferenc volt az egyetlen magyar politikus, aki nemcsak hirdette, de gyakorolta azt az utat, amely a szláv és német tenger közé beszorult magyarság számára egyedül járható volt. *Ő volt az, aki nemcsak híveiért, hanem egy egész világnézeti korszakáért felelősséget vállalt. Az Ő nagyságának negatív előjelű bizonysága pedig, hogy neve alatt foglalnak egybe és gyaláznak minden nemes politikai törekvést ellenségei, akik között viszont nem akad igaz ember, csak gaz.*

A vértanú Szálasi Ferenc mondta, hogy a *Hungarizmus* addig fog élni, amíg alkalmazkodni tud a kor követelményeihez. Ez a kijelentés lehetetlenné teszi egyúttal, hogy a *Hungarizmusban* megmerevedési szándék legyen, hogy az Szentírás akarjon lenni. *Ami szent és örök a Hungarizmusban, az a célja és ez nem más, mint „a magyar nemzet nagysága és dicsősége*". A nagy célhoz vezető utak azonban változhatnak úgy, ahogyan azt a tudományos technikai, kulturális fejlődés, a gazdasági, politikai, történelmi helyzet megkívánja.

P. Sütő Kornél

A tizenegy vezér

Tizenegyen voltak láncra verve
És álltak a vérbírák előtt,
Halált mondtak mind a tizenegyre,
Negyvenhatban, egy téli délelőtt.

A jelenkort és a nemzetet ma
Tanúságtételre hívom elő,
Ártatlanul halt meg mind a tizenegy!
Tíz vezér, s a Nemzetvezető.

Mert ellenük a gyalázat szava
Csúfos hazug vádakat rakott,
Nemzetvesztők és hazaárulók!
E két név mely őnekik jutott.

Mondták ezt, kik egy évtizede már
Hogy pusztítják ősi nemzetünk,
S hajlongó derékkal
kiszolgálják,Istentelen átkos ellenünk.

S a tizenegy vezér néma csendben
Vonult fel a bitófák alá,
S köröttük habzó, őrjöngő tömeg
Lassú halált kiáltott reá.

Mint ahogyan Judeában tették
Úgy kétezer esztendeje már,
Krisztust feszítve a keresztre fel,
Latrok közé ott a Golgotán.

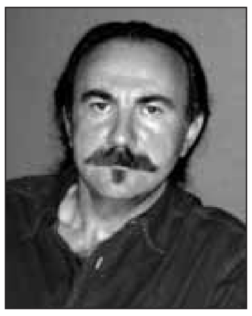
Mert jóságával szerette volna
A világot megmenteni Ő –
Egy nemzetet váltottak meg mostan,
Tíz vezér s a Nemzetvezető!

A szemük még egyszer összevillant,
S egy fohászt küldtek az ég felé,
Az utolsót bús hazájukért,
S büszkén léptek a hóhér elé.

Egy nemzet és az ég a tanú rá
Magyarok voltak, igaz honfiak!
Remegve rejtették el testüket,
S gaz veri fel most a sírjukat.

De szellemük tovább él ma is,
Oly szilárd az, mint a hegyorom.
Nem felejtünk és az akasztókból
Akasztottak lesznek egykoron!

S a tizenegy vezérnek majd a nép
Hálája méltó, nagy szobrot emel,
Ám addig is lelkesen e versem
Zengő lanton hős dalt énekel!

Dobszay Károly:

PETŐFI VISSZATÉR!

Újra itt a március és már napok óta csak Utassy József remek versének sorai vibrálnak a fejemben:

„Én szemfedőlapod lerántom,
Kelj fel és járj Petőfi Sándor!
Zúg Március, záporos fény ver,
Suhog a zászlós tűz a vérben.
Hüvelyét veszti, borong a kardlap,
Úgy kelj föl most, mint forradalmad!
Szedd össze csontjaid, barátom!
Lopnak a bőség kosarából.
A jognak asztalánál lopnak
Népek nevében! S te halott vagy?!
Holnap a szellem napvilágát
Robbantják ránk a hétszer gyávák.
Talpra! Petőfi! Sírodat rázom.
Szólj még egyszer a Szabadságról!"

Hát, igen. Március van újra és a legnagyobb bajunk, hogy nincs egy új Petőfi Sándorunk. Mert – hála legújabb jótevőinknek – ma is forradalmi hangulat van a levegőben. Ugyanúgy, mint azon a 159 évvel ezelőtti csodálatos márciuson. De most nincs, aki végre lángra lobbantaná a már hegyekké nőtt jogos harag szunnyadó parazsát. Mert nem sok minden változott azóta. Most is idegen akarat érvényesül ebben a hazának már alig nevezhető országban, ahol jelenleg egy köztörvényes bűnöző, egy hétpróbás tolvaj és hazudozó ülhet abban a székben, amelyben valamikor a vértanú Batthyány Lajos ült, vagy később a galádul meggyilkolt Tisza István, majd Gömbös Gyula és a legújabbkori magyar mártírok Imrédy Bélától Bárdossy Lászlón keresztül egészen Szálasi Ferencig.

És ez a „miniszterelnök" most a *The Times*-nak, a vezető londoni napilapnak adott interjújában azon sopánkodik, hogy a tavaly őszi események óta soha nem látott antiszemitizmus van Magyarországon. És a szegény – véletlenül éppen zsidószármazású – kedves felesége (aki ráadásul még őskommunista családból is származik!) félni kezdett, mert a napokban valaki egy antiszemita röplapot nyomott a kezébe. (Hogy a francba van az, hogy Magyarhonban véletlenül mindig csak zsidók ülnek a húsosfazék mellett az utóbbi évtizedekben, vagy legalább egy zsidószármazású feleség kell a dologhoz? Bár elnézve a miniszterelnök arcélét, valószínű, hogy őt sem Turán-ból szalasztották.)

Igaza van Gyurcsány Ferencnek: valóban nő az antiszemitizmus. És minden olyan nappal, ahol még ő marad a miniszterelnök, ez az antiszemitizmus csak tovább fog növekedni. Mert ha még nem vette volna észre, ő egymaga több antiszemitát termelt ebben az országban, mint az összes szélsőjobboldali propaganda együttvéve.

Azon túl, hogy egy nyakunkra ültetett nemzetidegen kisebbség az országot már végső nyomorba döntötte, ennek a kormánynak most éppen az a legfőbb gondja, hogy miképpen tegye lehetővé a 14. életévüket betöltött gyermekekről készíthető pornográf felvételeket. Persze, csak a saját beleegyezésükkel és a szülők vagy rokonok kizárásával. Elvégre szabadság van, vagy mifene?

Ébredj, Petőfi Sándor!

Ha lenne egy Petőfink, akkor ez a pedofil bűnszövetkezet úgy szaladna a világ négy égtája felé, mint annak idején Jelasics, a gyáva.

Igaza van Gyurcsány Ferencnek! Egyre csak nő az antiszemitizmus Magyarországon. De vajon mitől? Talán a márciusi levegőtől?

És akkor egy Tom Lantos nevű – hála Istennek Amerikába szakadt – egykori „hazánkfia", aki foglalkozását tekintve természetesen szintén holocaust-túlélő, azon búsong, hogy egyesek el akarják távolítatni a főváros szégyenének számító szovjet emlékművet és védelmébe veszi a dicsőséges vörös hadsereg katonáit, akik őt annak idején úgymond felszabadították. Arról persze nem beszél, hogy ezek a hős felszabadítók több százezer magyar életét megnyomorították, több tízezer magyar anyát, nőt és lányt meggyaláztak. És arról sem ejt egy szót sem, hogy ezt követően ezek a jól ismert felszabadítottak itt olyan purim ünnepet tartottak évekig, hogy a magyarságnak még mindig megborsózik a háta, ha csak rá gondol.

Talpra, Petőfi Sándor!

Nő az antiszemitizmus és ha ez így megy tovább, akkor nemsokára a mezőn kérődző bárgyú tehenek is meggyőződéses antiszemitákká válnak.

Lenne egy tanácsom a miniszterelnök úr részére: csomagoljon a kedves zsidószármazású feleségével és egész pereputtyával, és sürgősen települjenek haza a tejjel-mézzel kecsegtető ígéret földjére. Addig, amíg tehetik.

Mert van egy olyan érzésem, hogy ezt a gyalázatot már Petőfi sem nézheti tovább és – ha csak néhány napra is – de visszalátogat úgy március közepe táján. Ott lesz ő is valahol a Kossuth-tér környékén a tömegben és egy korbács lesz a kezében. Mint Jézusnak, mielőtt kikergette a kufárokat a templomból. És ha ő ott lesz, akkor nem csak néhány százan vagy ezren, hanem százezrek fognak figyelni a szavára.

És ha ez a pünkösdi királyságától elvakult hatalom netán újra úgy gondolná, hogy gumilövedékekkel vagy vízágyúkkal lövi, netán viperával simogatja a nemzeti ünnepét tartó magyarságot, akkor Jehova irgalmazzon nekik.

M. Katonka Mária

MIT ÜZENT A BÖRTÖNBŐL SZÁLASI FERENC NEMZETVEZETŐ?

„Megkövetem a Magyar Nemzetet mindazok nevében, akik valaha az én nevemben megbántották és nem követték meg. Én magam sohasem bántottam meg halálosan szeretet Magyar Nemzetemet."

Szálasi Ferenc

A lélekből hangzottak ezek a szavak a halálos ítélet elhangzása után, az utolsó szó jogán elmondott beszédében Szálasi Ferencnek, a legigazabb magyarnak.

Rádióból hallgattuk a tárgyalást Salzburgban. Élénk figyelemmel kísértük a készülék minden budapesti adását ebben az időben. Megfigyeltük a vásári zajt, amit a Nemzetvezető tárgyalására a tárgyalóterembe vezényelt utcai felelőtlen és hatalmi tébolyban tajtékzó tömeg rendezett egy-két mondatánál. A fenti szavak elhangzásánál azonban mély csend ülte meg a termet. Az elhangzottak megdöbbentették még ezt a szánalmas, lélektelen tömeget is. Ebben a mély csöndben elhangzott szavak kitörölhetetlen betűkkel belevésődtek lelkünkbe.

Osztrák házigazdánk, aki kevéssel azelőtt jött meg norvég hadifogságból, szintén ott ült feleségével kis szomorú körünkben. Egyetlen szót sem értett a beszédből, csak hangját hallotta Szálasi Ferencnek. Az egyént hallotta, aki fölé tudott emelkedni minden emberi gyengeségnek, s aki a halálos ítélet tudatával olyan méltóságteljesen ember tudott maradni, és ezt az idegen, megértve, mit mondhatott az utolsó magyar államfő – fejét tenyerébe hajtotta és zokogva leborult az asztalra...

Évek múltak el azóta, hogy Szálasi Ferenc utolsó szavai elhangzottak és az ítéletet végrehajtották. A test megszűnt élni, de a nemzetét halálosan szerető nagy lélek közöttünk maradt. Emigrációs életünk egy-egy nehéz percében sokszor látni véljük messze néző, barátságos, tiszta szemeit, és mintha hallanánk bátorító szavait: **„Csak kitartás... kitartás..., mert mindaz, ami ma van, nem az egyén, hanem a nemzet tragédiája, s ha az egyének nem bírják, elvész a nemzet, amelynek örökkévalósága a mi kezünkben van."**

Fájó..., rettentően fájó az emlékezés, azonban mindazt, amit alább közlünk, el kell mondanunk – mert erre megbízást kaptunk a salzburgi börtönben Szálasi Ferenctől, és azoktól, akikkel módunkban volt egy-egy látogatás alkalmával szót váltani.

Most pedig Isten és saját lelkiismeretünk előtt, a magyar történelemnek szemben érzett felelősségünk teljes tudatában rögzítjük azokat az eseményeket, amelyek a második világháború befejezése után, a magyar „háborús bűnösök" hazaszállításáig, velük kapcsolatban feljegyzéseink között vannak.

Szombathelyről hosszú bolyongás után 1945 áprilisában érkezett hivatalunk az ausztriai Salzburgba. Az „Österreichischer Hof" nevű szállodát jelölték ki a németek a magyar kormány ideiglenes székhelyéül. A kormány tagjai azonban nem ebben a szállodában laktak, hanem a várost övező falvakban nyertek elhelyezést. A tanácskozások a szállodában folytak, kezdetben csaknem naponta. Szolgálati főnököm, Kassai miniszter révén tájékoztattak a tanácskozások anyagáról és eredményeiről.

Megérkezett az amerikai haderő, hatását azonban még nem éreztette semmilyen formában. Ebben az időben tartotta a Magyar Királyi Kormány az utolsó koronatanácsot, amelyet minisztertanács követett. A két tanácsülés között egy nap szünet volt.

A koronatanácson elhangzottakból csak részleteket közölt velem Kassai miniszter, annyit, amennyit szükségesnek, vagy jónak látott tudomásomra hozni. A fő kérdés a Szent Korona megmentése és biztonságba helyezése volt. Ezt egész biztosan tudom.

A koronatanács után Kassai miniszter értem küldött; magához kéretett engem, dr. Kerekes államtitkárt és dr. Kemény Zoltán miniszteri osztály-főnököt. Kérte, hogy másnap várjuk meg a minisztertanács végét, mert Veesenmayertől fontos előterjesztést várnak, amit azonnal közölni akar velünk.

Veesenmayert ugyanis a magyar kormány felkérte az előző napon, hogy tudakolja meg saját kormányától – azt nem tudom, akkor hol volt, – hogy milyen álláspontra helyezkedjék a magyar kormány az amerikai megszállókkal szemben.

Másnap, az utolsó minisztertanács végét az Österreichischer Hof Salzach felőli oldalánál, a vízparton tátongó bombatölcsérek és romok között vártuk. Amíg vártuk a minisztert, hozzánk csatlakozott negyediknek hivatalunk egyik osztályvezetője is, aki akkor államtitkár-jelölt volt. Nevét nem említjük a mártírokkal egy lapon. Jót nem írhatunk róla. Ő volt az, aki ezen találkozás emlékét úgy jegyezte fel magának naplójába, hogy azért a Bécsi Napló 1947 áprilisában Júdás-pénzt fizetett, s amit az illető úgy alkalmazott és adott át, mintha a közölt jegyzetek legnagyobb részét Kassai Ferenctől személyesen hallotta volna, holott vele nem is beszélhetett, mert erről tudomásunk lett volna. Egyébként a hatásos cikk címe ez volt: „A Szálasi bábkormány utolsó tragikomikus napjai Salzburgban."

Megérkezett Kassai miniszter, befejezték az utolsó magyar minisztertanácsot. Arca önszínű volt, s torokhangon annyit mondott csak:

– *A magyar királyi kormány megszűnt.* ▶

▶Társaimra néztem, majd újra Kassai arcára. Színtelenre vált arcok, s üres, léleknélküli szemek néztek reám vissza, éreztem, hogy magam is így nézek. Mindannyian tudtuk, hogy itt nagyobb történt, sokkal jelentősebb, mint az, hogy megszűnt egy kormány. Itt nemcsak egy kormány szűnt meg, nemcsak egy rendszer tűnt el, hanem *elbukott egy nemzet,* amelyet nemcsak külső ellenség, de belső árulás is taszított a katasztrófa felé. Hiába volt a tengernyi véráldozat.

Kassai miniszter hosszú szünet után azt mondta a jelenlévő osztályvezetőnek, hogy hagyjon magunkra bennünket, mert velünk van valami közölnivalója. Így is történt. Ezért hangsúlyozom, hogy a Bécsi Naplóban 1947 áprilisában megjelent szánalmas riport nem egyéb, egy nyomorult szellemi törpe elmeállapotának bizonyítványánál.

Amikor az osztályvezető eltávozott, Kassai közölte velünk azt az álláspontot, amelyet úgy terjesztett elő Veesenmayer, hogy az a németek álláspontja és amely szerint az egyetlen és leghelyesebb megoldás, ha *a magyar kormány tagjai, valamint a hadsereg vezetői azonnal jelentkeznek az amerikai megszállók katonai parancsnokságán. Más megoldás nincs, de nem is lehet, a háborút elvesztettük, a harc megszűnt, tehát többé nem vagyunk ellenfelek, hanem legyőzöttek.* Ez nem kellemes állapot, de tudomásul kell venni – ismételte Kassai a német követ megállapítását. Mint Kassai mondta, a német követ külön hangsúlyozta, hogy a német vezetőség szerint maximum hat heti internálás következik majd, mialatt a dolgok rendeződnek, s azután mindenki hazamehet.

Amikor Kassai miniszter a német követ előterjesztését velünk közölte, valami kimondhatatlan mosoly ült az arcán, hangja nagyon mélyről jött és igen fáradt volt. Szemét végigjáratta a rettentő romokon, amelyek szélén ültünk. Lábunk előtt futott a Salzach; vizét nem lehetett látni a beledobált katonakönyvektől, amelyektől gazdáik így akartak szabadulni. Szegény osztrák hősi halottakat így tagadták meg élő bajtársaik. Mi néztük, néztük némán a vizet és az elkövetkezhetőket latolgattuk magunkban.

Kassai tompán, akadozva tovább beszélt:

Veesenmayer azt is mondta, hogy mi magyarok, mindig hősök, bátrak és vitézek voltunk, tudja, hogy most sem futamodunk meg, hanem kiállunk nyíltan, jelentkezünk az amerikai katonai parancsnokságon, hiszen minden háború végén így szokott ez lenni, a legyőzött jelentkezik a győztesnél.

– Hát mondjátok, nézett ránk Kassai – olyan háború volt ez, mint a többi? Nem! Mert egy rendes háború után nem szokták a katonakönyveket eldobálni... Itt valami sokkal több történt... **Ez nem nemzetek harca volt, hanem világnézeteké... Itt nincs vége azzal, hogy a harc megszűnt.**

– Mit akar tenni ezek után a kormány és a Nemzetvezető – kérdeztem én.

– A Magyar Királyi Kormány és a Nemzetvezető magáévá tette a német követ előterjesztését, mondta Kassai, **a kormány tagjai mindannyian jelentkeznek a megszállók katonai parancsnokságán.** Én és Kovarc Emil azonban úgy érezzük, hogy nem egészen világos az út, amelyet Veesenmayer elénk mutatott, ezért mi, Kovarc Emil és én, gondolkodási időt kértünk a Nemzetvezetőtől holnapig.

Mindannyiunk előtt ismeretes, hogy Kovarc Emil útját más formában írta elő a Sors a mártírhalál felé, Kassai Ferenc azonban követte Szálasi Ferencet azon az úton, amelyen eddig is együtt jöttek, abban a reményben, hogy az út elvezet a halálosan szeretett Nemzet minden dolgozójának felemeléséhez, boldog és megelégedett néptömegek tiszta, krisztusi erkölcsön nyugvó, a Szentkorona tanát kiteljesítő, a magyar alkotmányt szentesítő Nagy-Magyarországig.

Másnapra Kassai Ferenc újra találkozni kívánt velem, hangsúlyozván, hogy szükségesnek véli néhány jegyzet készítését, az államtitkárt és a miniszteri osztály-főnököt szintén kérte, hogy legyenek ezen a helyen. (E másnapi esemény leírása Kassai Ferencről szóló emlékezéseim anyagát képezi.)

Szálasi Ferenccel nem találkoztam Salzburgban egyetlen alkalommal sem, – amíg szabad volt. Kassaitól tudom, hogy többször jelentkezni akartak együttesen a megszálló katonai parancsnokságnál, majd külön-külön is. A katonai parancsnokság előtt olyan hosszú sorok álltak jelentkezésre – magam is több ízben láttam szemeimmel, amikor odakísértem Kassait –, hogy napok múltak el, amíg a kapun bejuthattak.

Himler Márton OSS-vezető, aki mikor visszatért a „nagy munka" után Amerikába és a New York-i Magyar Népszavában színes riportban emlékezett a magyar háborús bűnösök összeszedésének „rettentő nagy munkájáról", többek között azt is írta: „...mint a patkányok, úgy pislogtak a magyar háborús bűnösök, mikor ő előszedte azokat nagy nehezen a jól elkészített búvóhelyről". Úgy hazudott, hogy annak meghatározásához kicsi a mi véges elménk. Mert nem előszedték őket, hanem **ők maguk mentek jelentkezni, ugyanúgy, mint a horvátok, románok, szlovákok, ukránok és más nemzetek ott lévő vezetői, még Vlassow is!**

Amikor végre sor került a magyar jelentkezőkre, a parancsnokságon felvették adataikat, pontos címüket, és azt mondták a jelentkezőknek, menjenek csak haza nyugodtan, majd ha szükség lesz rájuk, felkeresik őket. Ilyen előzmények után mindenki hazatért ideiglenes lakásába.

Kb. két hét telt el. Én közben a salzburgi „Europa Hotel" lágerlakója lettem. A város képe nem változott lényegében semmit, csak az mutatta az amerikaiak jelenlétét, hogy este tíztől reggel ötig nem volt szabad az utcán járni.

Szálasi Ferenc Mattsee-ben lakott, vele volt legszűkebb köre, édesanyja és húga Bajorban rekedtek.

Kassai Ferenc felesége és öccse családjával Elixhausenben, egy szénapajtában lakott és ezen a környéken tartózkodott valahol dr. Kemény Zoltán miniszteri osztályfőnök is, a hűséges bajtárs és hűséges barát, hogy mindig kéznél legyen, ha Kassai valamit akar. Dr. Kerekes Béla Aigenben ugyancsak szénapajtában lakott feleségével és leányával.

Miután az Európa-lágerben cirka 3000 magyar volt együtt, szinte naponta meglátogatott bennünket dr. Vajna Gábor miniszter, Kassai Ferenc, Endre László és többen a kormány tagjai közül.

Egy napon ide a lágerbe kérte találkozóra Kassai Ferenc Kerekes államtitkárt. A találkozóra Kerekes Béla megérkezett, de Kassait hiába vártuk. Egyre izgatottabban vártunk. Nem jött. Amint az utat kémleltem, ahonnan érkeznie kellett volna, egy kisírt szemű, ólomszín arcú asszony jött felém. Mikor hozzám ért, és kérdezte, itt van-e az ura? Mondottam, nincs, mostanában nem is láttam. Rám nézett vértelen arccal, s hangtalanul a vállamra borult...

– Ha te nem tudsz róla, ha ti nem tudtok róla, akkor igaz a hír, mondta fuldokolva, **megérkezett az a hatóság, amely összeszedi és letartóztatja a magyar kormány és a hadsereg vezetőit.**

Feketehalmi Czeidlerné volt. Férjét ezen az éjszakán valóban elvitték Himler Márton legényei, azon hatóság tagjai, amelyről azóta kiderült, hogy félrevezette még a katonai parancsnokságot is. Ők nem voltak egyebek, mint a magyarországi kommunista kormánnyal adásvételi szerződést kötő, hitvány pénzért emberi életet szállító hiéna-társaság, Himler Márton és bandája!

Mindannyiunkat megdöbbentett Feketehalminé közlése. Már éreztük az összefüggést Kassai késése és e közlés között. Pár perc múlva Kassai Ferencné közeledett az úton, dr. Kemény Zoltánnal. Szomorúak, letörtek voltak.

– Elvitték az uramat az éjjel, – mondta Kassainé.

– Szálasi Ferencet, a Nemzetvezetőt az éjjel szintén elvitték, ismeretlen helyre – közölte velünk dr. Kemény.

Dermesztő csend lett, s a rettentő csendben innen is, onnan is síró asszonyok vánszorogtak elő, némelyik gyermekeket vezetve kézen, senki nem kérdezett tőlük semmit, mindannyian tudtuk, mi is, ők is, hogy mindenki tudja a döbbenetes fejleményt...

Azt az időt, ami a nagy tragédiától idáig vezetett, bátran a magyar nemzet Nagypéntekének nevezhetjük, Pilátusaival, Júdásaival együtt, akiknek közreműködésével reánk zuhant a Nagyszombat fájdalmas és reménytelen sötétsége, mély gyásza. Ebben a mély, gyászos sötétségben még ma is bűnös árnyak ólálkodnak, és továbbkötözik azokat a szálakat, amelyek a nemzeti újjáéledést megakadályozzák, s a Magyar Igazság győzelmét késleltetik.

Az aléltságot bennem a gyors cselekvési vágy váltotta fel. Tenni, cselekedni valamit érdekükben, amíg lehet, hiszen talán soron következem én is. – Később sorra is kerültem, de szabadon bocsátottak ez alkalommal. – Felszaladtam az amerikai katonai parancsnokságra érdeklődni, mi van a mi fiainkkal, mindegy ki az, mi a neve, csak adjanak felvilágosítást minden magyarról, akiről tudnak. Elutasítottak mondván, hogy **ez az ügy nem tartozik a katonai parancsnokság hatáskörébe. Külön szerv intézi a dolgokat, neve: OSS.** Címét nem tudják. Nem baj, ha nincs cím, gyerünk gyorsan utána érdeklődni. Meg kell találni.

Utunk során dr. Kemény Zoltánnal találkoztunk, akit eddig még nem fogtak el.

– Maga hová rohan?- kérdezte dr. Kemény.

A magyar foglyokat keresem – feleltem –, nem találom őket sehol; és maga mit keres, kit keres? – kérdeztem viszont.

Én is őket – felelte Kemény Zoltán – velük akarok lenni, nem tudok nélkülük bolyongani. Én megtalálom őket egészen bizonyos, és velük is maradok, együtt üljük le az internálást, azután együtt megyünk haza... no, Isten áldja, a viszontlátásra – búcsúzott dr. Kemény Zoltán és mosolyogva otthagyott. Nem tudom, hol sikerült megtalálnia a magyarokat, nekem akkor nem sikerült nyomukra akadnom, csak jóval később. Kemény Zoltán azonban valóban bekerült a bajtársaihoz a börtönbe. S azt a dr. Kemény Zoltánt, aki végigharcolta a keleti arcvonalat Sztálingrádig, aki túlélte a kiütéses tífuszokat, aki nem bírta a szabadságot bajtársai nélkül, **agyonverték Salzburg és Augsburg között Himler Márton hóhéri parancsára a végrehajtói** – mint később Szálasi Ferenc ezt velem közölte.

Zoltán, mielőttünk te is együtt menetelsz a Hadak útján a mártírokkal. Pihenj, te drága, jó fiú!

Pár hét múlva derült ki, hogy amikor Himlerék befejezték munkájukat, összeszedték mindazokat, akiknek nevét és címét a katonai parancsnokság által felvett jegyzőkönyvekből megtudták. A magyar, német, osztrák és más nemzetiségű foglyokat átvitték Augsburgba. Itt voltak kb. három hétig, amely idő alatt több ízben kihallgatták őket, majd kiválogatták a németeket, a más nemzetiségűeket pedig visszahozták Salzburgba, a Landesgericht börtönébe.

Én akkor már dolgozni jártam este 6.30-tól éjjel 12.30-ig egy amerikai katonai klubba, ahol négyen voltunk alkalmazva magyarok. Véletlenül ugyanis felfedezte lágerünket egy amerikai magyar katona, akit, bár már Amerikában született, szülei magyarnak, magyar érzéssel telve neveltek. Ez a magyar fiú harminc embert vitt be közülünk a kompániához dolgozni. Szerencsések voltunk, mert a láger ama lakóit, akik nem kaptak munkát, kiszállították Glasenbachba, ahonnan vagonokba terelve, útnak indították őket haza, anélkül, hogy megkérdezték volna tőlük, akarnak-e hazamenni, avagy sem. Mint később hallottuk, ezt a szerelvényt orosz sortűz fogadta a magyar határon. A láger megszűnt, s mi, akik lakói voltunk, és dolgozni jártunk, mindannyian elhelyezkedtünk osztrák családoknál. Én másodmagammal kaptam egy szobát annál a családnál, akiről emlékezésem elején írtam. **A foglyok sorsáról ebben az időben semmit sem tudtunk.**

Egy napon megkeresett egy férfi, akit sem azelőtt, sem azóta nem láttam. Levelet adott át, amely nevemre szólt cím nélkül. Megismertem az írást, Omelka Ferenctől jött a levél, arról értesített, hogy **mindannyian itt vannak a salzburgi Landesgericht börtönében, éheznek rettentően, és fáznak...** „A többit te már tudod", fejezte be rövid üzenetét Omelka. Az illetőt, aki a levelet hozta, szó nélkül faképnél hagytam a szobában, s rohantam a börtön irodájába. Itt közölték velem, hogy csak hétfőn, szerdán és pénteken van látogatás, reggel kilenctől tizenegyig, és délután háromtól négyig. A látogatás ábécé sorrendben történik, így akit keresek, a kezdőbetűjének sorrendi napján látogathatom.

Magyarok Istene! Nekem minden látogatási napra jutott az ábécé szerint is nem is egy látogatás.

Szálasi Ferenc látogatása pénteki napra esett. Csak rokon kaphatott engedélyt a három perces beszélgetéshez. A körülmények kényszerítettek hazudni, Szálasi Ferenc tehát a nagybátyám lett.

Volt néhány unokabátyám, keresztapám, bérmaapám, mostohaapám, stb. Végül is a tisztviselő fejét csóválva kijelentette: „Milyen szerencse, hogy ilyen népes család, amelynek nagy része a börtönben ül, nem sok van a világon." Az illető talán mosolyt várt a megjegyzésre, azonban nekünk, akik együtt voltunk a szobában hozzátartozók, mindannyiunknak kicsordult a könny a szemünkből.

Végre megkaptam a beszélgetési engedélyt Szálasi Ferenchez. Három perc, semmi több. A vasajtónál, amely a fogadószobába vezető kis folyosóra nyílt, egy erélyes, durva alkalmazott állt. Beengedett, becsapta mögöttem az ajtót. A kis folyosón egy foglár jött velem szembe. Megkérdezte, van-e nálam élelem, mert tilos bevinni, annyit vihetek csak be, amit három perces beszélgetés alatt elfogyaszt a rab. Mutattam neki, hogy milyen csomag van nálam, összesen két és fél kiló, és az ő számára cigaretta. A foglár szétnézett, nem látja-e valaki, s azután elvette tőlem a csomagot mondván, hogy ezt ő majd beadja a cellába. Mint később megtudtam, az utolsó grammig mindent pontosan beadott mindenkinek, hacsak a vasajtónál álló durva tisztviselő már a bejövetelkor el nem kobozta.

A fogadószobában, a börtön folyosója felől három vasrosta-szerű ablak volt. Egyszerre három személlyel lehetett beszélni. Nyílt az ajtó a börtön folyosó felől, és a rács mögött előttem állt Szálasi Ferenc.

Olyan természetesen, olyan nyugodtan állt a vasrács mögött, Isten tudja, milyen jövő előtt, mintha nem is rács mögött volna, hanem odahaza fogadna engem vendégül a házában.

– Hol van az édesanyám, és a szeretteim? – kérdezte első pillanatban.

– A nagyasszony Bajorországban rekedt, mondtam, a család Mattseeben maradt részét pedig hazaszállították kényszerrel – feleltem.

Megköszönte a felvilágosítást, s arra kért, hogy ezek után, amennyiben módomban van, gondoskodjam róla hetenként, tisztasági csomag stb. formájában. S azt kérte, hogy ha innen ismét elvinnék valahová,

ameddig módomban van követni, törődjem vele.

– Három perc igen rövid, mondta, ezért a jövőben összesűrített mondatokat közlök és lehetőleg ilyen válaszokat várok. Amit magával közlök, kedves, az mind üzenet lesz, de nemcsak az én híveimnek, hanem minden magyarnak, kérem tehát, jegyezzen meg minden szót! Azt üzenem, hogy az eljövendő nagy időkben mindenki kímélje magát minden bajtól, egymást megérteni igyekezzenek, kerüljenek minden olyan megnyilvánulást, amely nemzetünket egy taggal is szegényíthetné. Követőim vegyék le a zöld inget, a jelvényt, ha ezek viselése bajt okozhat számukra, ha kell, tagadjanak meg engem is, csak nekik bántódásuk ne legyen, meneküljenek minden bajtól!

Milyen aggódó féltéssel kísérte követőinek sorsát és milyen szeretettel helyezte maga fölé minden magyar érdekét Szálasi Ferenc!

Azután arra kért, tőlem telhetően gondoskodjak azokról a foglyokról, akiknek szintén távol van hozzátartozójuk.

A szomszéd ablaknál egy szánalmas külsejű zsidó fiú beszélgetett egy kívülálló, ugyanolyan szánalmas alakkal. Szálasi Ferenc utolsó szavainál ért oda, átnézett hozzánk, látta, tudta, hogy zöld ingben, egyenruhában Szálasi Ferenc áll mellette, s arra kérte Szálasi Ferencet, szóljon nekem, hogy a következő alkalommal vigyek be neki is valami élelmet. Szálasi Ferenc megértően bólintott reá s kért, hogy legközelebb gondoljak erre a szerencsétlenre is, mert éhes és elhagyott ez is. Ezt a jelenetet is el kellett mondanom, mert ha kihagytam volna, elhallgattam volna Szálasi emberi nagyságának egy parányi részét.

A salzburgi börtönben a napi élelem: reggel 2 deci barna víz volt és délben tíz deka kenyér, semmi egyéb! A foglyok súlya lassan a rendes súly alá esett 10, 15, 20 kilogrammal. A városban élelmiszerhiány volt. Néha feketén lehetett venni kenyérjegyet, vagy kenyeret, kilogrammonként 100 márkáért. **A foglyoknál található minden értéket elvitték a Himler-legények, összefogva a Schweinitzer-Keresztes-Kircher régi megbízható detektívjeivel, akik sportszerűen űzték a hozzátartozók kifosztását is.** A város és környéke tele volt a különböző nemzetiségek menekültjeivel, az ellátás megszervezése még rendezetlen volt. Akik valahol dolgoztak már, kaptak élelmiszerjegyet ugyan, de amit abból kiadtak, ami élelem azon volt, alig volt több a semminél. Amíg tartott a szervezetben az otthonról hozott kalória- és vitaminmennyiség, tűrhetőbb volt a rabok helyzete is a börtönben, nem szenvedtek annyit az éhségtől, de amint ez fogyott, egyre kínosabb lett a fogság. Napi két deci barna víz és 10 deka kenyér hónapokon át... lassan emésztette a szervezet önmagát.

Sorra jártam az elérhető távolságban lévő magyarokat, kértem, sírva könyörögtem, hogy az Isten szent nevében csak egyetlen kocka kenyérjegyet adjanak egy héten egyszer és csak egyetlen cigarettáról mondjanak le egy héten egyetlen alkalommal... azok részére, akik a börtönben szenvednek. A börtönben nincsenek pártvezérek, már csak szenvedő magyarok vannak... tehetetlen emberek, s mindegy, kinek a számára adnak, ígérem, eljuttatom neki.

A visszaemlékezés hatása alatt alig bírjuk folytatni ezt az írást, még ebből a távlatból is annyira hatása alatt vagyunk annak a közönynek, amely bennünket fogadott. Nemrégiben az egyik ilyen közönyös ember, aki akkoriban úgy került, mint ahogy a bélpoklost szokás, viselkedését úgy akarta megmagyarázni, hogy engem a jobboldali emigráció egyik markáns egyénisége előtt azzal rágalmazott, hogy részt vettem a foglyok hazaszállításában. Nem haragszunk reá ezért, mert kicsinyes gyengeségből indult ki úgy az akkori, mint a velünk szembeni későbbi magatartása. – Az elmúlt évek, teletűzdelve az eseményekkel, még élénkebben állítják elénk azokat az arcokat a rács mögött, akik olyan elhagyatva, egyedül maradtak... A barátok, ha nem voltak osztályrésesek, nemcsak a börtön tájékát, de még a város környékét is kerülték. Úgy elhagyták vezéreiket a különböző pártok tagjai, mint amilyen készséggel igyekeztek közülük néhányan feljelenteni azokat, akikről valamit megtudtak... Hogyan segítették volna, hogyan adtak volna tehát a rabok részére valamit? Tudjuk, hogy sokan börtönökben, sokan hadifogoly táborokban, vagy másképpen voltak akadályozva abban, hogy együttérzésüket a foglyokkal valahogy kifejezésre juttathatták volna, de azt is tudjuk, milyen nagy volt a száma azoknak, akiket emberi gyöngeségük tartott vissza ettől. Azonban az évek múltával mennyien akadnak, akik a mártírok politikai örökségén marakodnak. – Szegény Imrédy Béla... szegény Endre László és sokan mások... de igazán egyedül voltak.

Telt az idő. Egy alkalommal azzal fogadott Szálasi Ferenc, hogy közölték velük, kiadják őket a magyar kormánynak, mint háborús bűnösöket.

Ezt mi, akik kint voltunk, mindannyian jóval előbb tudtuk már, hiszen a rádió több alkalommal és többféle nyelven bemondta, én azonban elhallgattam odabenn előttük.

Most is azt feleltem Szálasi Ferenc szavaira, hogy ez nem valószínű, én majd felmegyek az amerikai Military Gouvernmentre és megérdeklődöm, hogy igaz-e. Helyeselte, azzal a megjegyzéssel, hogy ő tudja, hogy ez így lesz, minden körülmények között előbb vagy utóbb.

Valóban megkérdeztem a Military Goevernmenten, hogy mi lesz a sorsa a magyar foglyoknak, mert hallottuk, hogy kiadni készülnek őket a magyar kormánynak. Illetékes tisztviselő azt mondta nekem, hogy az amerikai hatóságok nem akarják kiadni sem a magyarokat, sem a többieket, de a magyar kormány és a többi kormány követelik őket, s a Land Salzburg osztrák katonai parancsnoka is kéri a foglyok eltávolítását. Amerikai állítás szerint Bárdossyt, Szálasit, Imrédyt, Ruszkayt és másokat is, kihallgatásra kérik Nürnbergbe, ahol tanúként lesznek előállítva, s azután majd döntenek, mi legyen velük. Közölte velem a tisztviselő, hogy a magyar kormány részéről e pillanatban is két miniszter, valamint a magyar honvédelmi miniszter tartózkodik Salzburgban és napok óta követeli a tárgyalások alkalmával a magyar foglyokat.

Amikor később **egy rendkívüli engedély alapján** folytatott beszélgetés során közöltem Szálasi Ferenccel, hogy esetleg kihallgatásra ugyan hazaviszik őket, de azután Nürnbergbe kerülnek ugyancsak kihallgatásra, s utána nem valószínű, hogy ismét kiadják a magyar kormánynak – keserű mosoly suhant át az arcán. Az éhségtől kifehéredett, kicserepesedett száj, a lélek tűzétől égő szem látszott csak a rács mögött. A szomszéd ablaknál Endre László beszélt a feleségével, a harmadik ablaknál pedig Imrédy Béla.

Kérem, figyeljen – szólt Szálasi Ferenc –, **minden szót figyeljen, amit most mondok és el ne feledje!**

Figyeltem, annyira figyeltem, hogy nem is éreztem magam körül a világot, csak őket láttam a három ablaknál. És beszélt Szálasi Ferenc.

Mi, akik itt vagyunk, mind tudjuk, mi vár reánk. Kivégeznek bennünket otthon, mert a mai magyar kormány, ha egyszer bennünket megkap, többé el nem ereszt, csak a halál árán – mondta egyszerűen. Mi, akik itt vagyunk, krisztusi erkölcsökre emelkedettebb és nemzeti életet élő, becsületes társadalmat akartunk építeni. Az igazság elbukott, természetes következmény, hogy hordozóinak el kell tűnniük. Maga azonban túléli ezt az eseményt, ezért magára bízom üzenetem s tudom, átadja azt.

Üzenem minden magyarnak, hogy legyen erős lélekben, bármit hozzon az idő, össze ne roppanjon, mert végül is mi győzünk... Az igazság a mi nevünkben, ha már mi nem is leszünk. Délkelet-Európában győz a magyarok igazsága. Ebben a tudatban vagyunk mi erősek itt bent és várjuk a további sorsunkat.

Endre László nézett át hozzánk, az utolsó szavakat meghallva, s odaszólt hozzám.

Igen, kérem, így van, ezt üzenem én is, követőimnek adja át mindazt, amit Szálasi Ferenc mondott. Az én nevemben is.

A harmadik ablaknál **Imrédy Béla** hallotta meg Endre László üzenetét, s ő is átszólt hozzánk.

– Üzenem minden magyarnak – mondta Imrédy Béla –, **hogy minden párt fölött áll a nemzet, ezt tartsa szem előtt minden igaz magyar.**

Szegény Imrédy Béla falhoz támaszkodva beszélt, a lábán már alig tudott vánszorogni, 40 kg volt akkor a sok éhezéstől.

Szálasi Ferenc folytatta.

– Örömmel vettem tudomásul, amit tegnap az angolszászok itt közöltek velem, egy kihallgatás után, hogy Budapest védelme, a mi harcunk tette lehetővé, hogy az orosz haderő a mai helyén áll, s az angolszászok kedvezőbb pozíciót foglalhattak el Európában. Elégtétel ez nekem a sok kiömlött magyar vérért.

Itt még valamit közölt velem az előző kihallgatásról, amelynek feljegyzése ma még korai volna.

Aztán azt kérem közölni majd, ha ennek az ideje elérkezik, hogy az új honfoglalás után olyan államformát alkossanak, ahol a dolgozó rétegek egymás mellett lesznek, egymást kölcsönösen megértik és támogatják, megbecsülik.

A szavak alatt éreztem, hogy csendesen csordul a könny szemeimből, s folyik végig arcomon, be a ruhám gallérjába. Amit éreztem, leírni nem tudom. 1945. szeptember 15-e volt ezen a napon. Emlékeztem 1940. szeptember 17-re, amikor a szegedi börtönből szabadult. Azon reményemnek adtam kifejezést, hogy innen is olyan szerencsés körülmények között szabadul az összes magyarral.

– **Nem, kedves** – mondta Szálasi Ferenc –, **nem szabadulunk akkor sem, ha egyszer kiadnak bennünket. A mai magyar kormány börtönéből a mi utunk az Úristen trónusa elé visz majd, ahol leborulva kérjük magyar népünk szabadságát és boldogságát.**

Valamit még akart mondani, de elvitték őrei. Nem tudom, meddig álltam ott, nézve az irányt, amerre elment, és szememből egyre folyt a könny. Arra ébredtem, hogy egy börtönőr durván arrébb rántott a rácstól, mondván, hogy másnak is kell a hely.

Legközelebbi alkalommal, amikor kerestem őt, már nem volt a salzburgi börtönben, többedmagával kivitték a várostól pár kilométerre fekvő Glasenbachba, a Camp Marcusba.

Itt már nem lehetett szó a rabok látogatásáról, vagy gondoskodásukról. Magas szögesdrótkerítés, villanyárammal töltve vette körül a büntetőtábort lőtornyokkal, amelyekből az őrség cél nélkül és ész nélkül nem egyszer lövöldözött arra is, aki véletlenül került közelükbe.

Kis idő múlva hazavitték a magyar „háborús bűnösöket". A többi eseményről már csak rádióból értesültünk, készüléken keresztül hallottuk utoljára a **Legigazabb Magyar** szavait. Alig ismertünk hangjára.

Ma már az egész világ előtt ismeretes az a módszer, ahogy a kommunista börtönben Mindszenty hercegprímást is megkínozták. Úgy a Mindszenty-perből, mint az azóta otthonról kiszökött magyaroktól tudjuk, hogy Szálasi Ferenc, Bárdossy László, Imrédy Béla, Kassai Ferenc és mind, akiket hazavittek – az összes magyar mártír – átesett a szörnyű kínzások sokaságán. S történt mindez a „magyar nép nevében"!

Szálasi Ferenc az utolsó szó jogán elmondott beszédében megkövette a magyar nemzetet azok nevében, akik megbántották – és Szálasi Ferenc nevében tette ezt. Akik felette bíráskodtak, azok közül sok ma már közöttünk él az emigrációban és félve vigyáz arra, hogy a Nagy Mártír neve tisztán ne ragyoghasson az utókor előtt, nehogy szörnyű bűnükre fény derüljön.

Szálasi Ferenc hős volt egy életen át – a mártírhalálig. Porai ma még jeltelen sírban nyugszanak, de az elnyomott nemzet kegyelettel veszi körül, emléke pedig minden becsületes magyar lelkében kitörölhetetlenül és örökké él.

Magyarok Istene, adj csöndes pihenést testének, poraiból – a hősök és mártírok poraiból – pedig adj új ezer évet Nemzetünknek!

(*1951. április-május*)

Tudós-Takács János

TISZTELGÉS A HŰSÉG, BECSÜLET ÉS HŐSIESSÉG ELŐTT

(Becsület-napi megemlékezés a Hősök terén)

Február 10-én a Hősök-terén a Hazáért Egység Mozgalom szervezésében, több ezer ember jelenlétében, magyar, német és angol szónokok közreműködésével, magyar, német, angol és dán fiatalok roppant fegyelmezetten, ünnepélyes keretek között emlékeztek meg az 1945. február 11-én történt hősies akcióról: arról, hogy a Budapestet immár 52 napja védő magyar és német helyőrség nem tette le a fegyvert az ostromló bolsevista csapatok előtt, hanem fegyverrel a kézben megkísérelte a kitörést, az ostromgyűrűn való áttörést és ezáltal a saját csapatokkal való egyesülést, hogy tovább harcolhassanak az egész Európát és a 2000 éves keresztény kultúrát fenyegető bolsevizmussal szemben. A hazaszerető ember számára február 11-e a becsület napja, mert az állapotbeli kötelesség teljesítése, a katonai eskühöz és a Hazához való hűség és a közösség javáért a saját élet kockáztatása, és ha szükséges, feláldozása a keresztény teológia szerint a becsület követelménye és két sarkalatos erény: az igazságosság (iustitia) és a lelkierő (fortitudo) gyümölcse. A becsület előtti tisztelgés politikán felüli gesztus. Ezért alapvetően téves, sőt rosszindulatú beállítás volt a magyarországi baloldali sajtó és bizonyos FIDESZ-politikusok részéről „neonáci" rendezvénynek nevezni a becsület-napi megemlékezést.

A „neonáci" stigmatizálással nyilvánvalóan az a baloldali média célja, hogy eleve szalonképtelenné nyilvánítsa mindazt, ami nem az ő szájízük szerint való: az ilyen politikusok azt akarják, hogy az emberek ne is gondolkozzanak el azokon, amiket az ilyen megemlékezések előadói felvetnek. Másik cél nyilván a megfélemlítés: ezzel akarják távoltartani a hallgatóságot az ilyen rendezvényektől, mert hiszen mi jó jöhet a „neonáciktól"

De állításukat, hogy a február 10-i rendezvény tényleg „neonáci" jellegű lett volna, egyetlen konkrét példával, konkrét adattal, konkrét bizonyítékkal sem tudják alátámasztani. Egyetlen sajátos, specifikus „náci" gondolat nem hangzott el a Hősök terén. A nemzetiszocialista specifikum ugyanis a vérnek, az átöröklésnek fajalkotó, faj-determináló jellege, ám ez a téma szóba sem került egyik beszéd során sem. Nem volt érintve a zsidókérdés sem. A becsület, hűség, hősiesség, és végeredményben az igazságosság és lelkierő sarkalatos erényeinek a kultuszát „neonácinak" nevezni teljes történelmi tudatlanság, vagy – rosszabbik esetben – aljas rágalom!

Teljesen megalapozatlan tehát a Fidelitás álláspontja, miszerint a hősök terén „a rendőrségnek cselekednie kellett volna, nem pusztán asszisztálni". A Hősök terén nem történt a legcsekélyebb rendzavarás sem, egyetlen állami törvény, rendelet, jogszabály nem volt megszegve. Mi jogon avatkozhatott volna közbe a rendőrség?

Mi történt végül is ezen a magasztos, felemelő megemlékezésen? A különböző országokból jött fiatalok a saját zászlóikkal felvonultak a Szépművészeti Múzeumtól a tér közepén álló hősi emlékműhőz (kb. 100 méter mindössze!), fegyelmezetten, katonásan, az eseményhez méltóan. Majd a küldöttségek letették a megemlékezés koszorúit (nemzetiszínű szalaggal átkötve) az emlékműre. Ezt követték a megemlékező beszédek.

Udo Voigt beszédet mond a Hősök terén

A magyar szónokok közül Illés Zsolt a jelen világnézeti, vértelen küzdelmeit a 62 évvel ezelőtti fegyveres ostromhoz hasonlította, és az akkori heroikus kitörést az ideológiai megalkuvás nélküliséghez. A jelen sorok írója pedig párhuzamot vont a kitörés, a jaltai egyezmény és Drezda bombázása között, hangsúlyozva a szovjet kegyetlenkedést Budapest ostrománál, és az angolszász kegyetlenkedést, egyrészt diplomáciailag a jaltai tárgyalóasztalnál, másrészt fizikailag Drezda elpusztítása alkalmából, és rámutatva, hogy ez a kegyetlenség egyik oldalon az Istent nyíltan tagadó marxizmus gyümölcse, a másik oldalon az Istent gyakorlatilag figyelmen kívül hagyó, az erkölcsi törvényeket negligáló liberalizmus következménye. Márpedig, mivel Isten a történelem Ura, minden Isten nélküli világnézetnek, így a liberalizmusnak is a bukás lesz egykor a sorsa. (Csak érdekesség kedvéért jegyezzük meg, hogy Jacques Chirac „Az Élysée-palota ismeretlen embere" című könyvében ezt írta: „Meg vagyok győződve arról, hogy a liberalizmus ugyanúgy kudarcra van ítélve, mint a kommunizmus, amely szintén túlzásokhoz fog vezetni. Mindkettő az emberi gondolkodás perverzitása. „Vajon a baloldali média „neonácinak" nevezné Chiracot is, meg a liberalizmust szintén sokszor elítélő II. János-Pál pápát?)

A német szónokok (köztük német jobboldali parlamenti képviselők) szintén tisztelegtek a 62 évvel ezelőtti magyar és német hősiesség előtt és hitet tettek a magyar és német nép közötti közös vérhullatással megpecsételt bajtársiasság és szolidaritás mellett.

Az egyetlen angol szónok kemény szavakkal ostorozta Churchillt, aki indokolatlan háborús politikájával ártott Európa ügyének.

A becsület-napi megemlékezés a magyar és székely Himnusz hangjával zárult.

A Hősök terén történtek nem a napi politika kicsinyes paraméterei szerint értékelendők. Aki a politikai taktika ferde szemüvegén át nézi ezt a megemlékezést, vak marad annak nagyszerűsége iránt. Február 10-én a Hősök terén az a szellem, az a világnézet nyilvánult meg, ami 2000 éven át Európát naggyá tette: az örök isteni törvényen alapuló erkölcsi rend világnézete, a kötelesség és a bátorság kultusza a hedonizmusba és utilitarizmusba süllyedt „szép új világ" közepén. S amíg vannak fiatalok, akik a hősi emlékműre leteszik a kegyelet koszorúját, addig Vörösmartyval elmondhatjuk:

…hála Égnek,
Még van lelke Árpád nemzetének!

TUDTA ÖN?

Tudta Ön, hogy a nem-zsidó izraeliek nem vásárolhatnak és nem bérelhetnek földet Izraelben?

Tudta Ön, hogy a palesztinok autóit más színűre festik, hogy meg lehessen különböztetni a zsidókat a nemzsidóktól?

Tudta Ön, hogy a palesztinok nem költözhetnek egyik városból a másikba (pl. Gázából Betlehembe) anélkül, hogy előbb 'vízumot' kérnének Izraeltől?

Tudta Ön, hogy a vízkészletek 85%-át Izrael a zsidók számára tartja fenn, és a fennmaradó 15%-ot osztják el a megszállt területeteken élő összes palesztin között? Hebronban például a víz 85%-át megközelítőleg négyszáz zsidó telepes kapja, 15%-on pedig körülbelül 120 000 hebroni palesztin osztozik.

Tudta Ön, hogy Izrael rendszeresen kisajátítja a palesztinok bankszámláit, cégeit és földjét, és nem fizet kártérítést azoknak, akiktől eltulajdonította?

Tudta Ön, hogy Izrael az ENSZ Biztonsági Tanácsának több mint 80 határozatát nem tartja be?

Tudta Ön, hogy csak 1988-ban tiltották be az olyan álláshirdetéseket, amelyek tartalmazzák a 'csak zsidóknak' feltételt?

Tudta Ön, hogy Sharon-t (aki egy demokratikus ország 'választott' vezetője) a sabra-i és chatila-i menekülttáborokban több mint 2750 palesztin lemészárlásáért tették felelőssé? Az ENSZ a Sharon által elkövetett mészárlását GENOCÍDIUM -nak minősítette.

Tudta Ön, hogy Sharon kommandós egysége 1953-ban a földdel tette egyenlővé a Quibya nevű palesztin falut, megölték az összes ott lakót, lebombázták az összes házat, mecsetet, és iskolát?

Tudta Ön, hogy Izrael az oslói megállapodást követően jelentősen megnövelte a palesztin területeken épülő zsidó telepek számát?

Tudta Ön, hogy Barak kormányzása alatt a kizárólag zsidóknak otthont adó telepek építése megkétszereződött Netanyahu idejéhez képest?

Tudta Ön, hogy a világ összes menekültjei között a palesztinok aránya a legnagyobb?

Tudta Ön, hogy 1967 és 2002 között Izrael kisajátította Ciszjordánia és a Gázai övezet 79%-át? Az Amnesty International 1999-ben a következő becsléseket hozta nyilvánosságra:

Év	Ciszjordániában kisajátított terület
1984	42%
1991	60%
1998	74%

Tudta Ön, hogy 1967 és 2002 eleje között Izrael 8500 otthont rombolt le vagy zárolt, ebből csak Kelet-Jeruzsálemben 2500-at? A házakat büntető intézkedés gyanánt, vagy 'építési engedély hiányában' rombolják le – és csak ritkán adnak ki engedélyt.

Tudta Ön, hogy a Ha'arec nevű izraeli újság becslése szerint 1998-ban (július 31-én) 5 800 hebroni zsidó telepes fejenként 547 liter vizet fogyasztott naponta? Ezzel szemben 119 230 palesztin ugyanazon a területen kevesebb, mint 58 liter vizet fogyasztott naponta, illetve ennyihez fért hozzá fejenként.

Tudta Ön, hogy 1967 óta (természetesen ide nem számítva a 2002 eleje óta elkövetett atrocitásokat) több mint 600 000 palesztint tartottak fogva izraeli börtönökben és több mint 200-an haltak meg az izraeli börtönökben való fogvatartásuk során? Izrael csak a második intifáda első évében több mint 1 900 palesztint tartóztatott le, ebből 600-an 16 év alatti gyermekek voltak.

Tudta Ön, hogy Izrael rendszeresen alkalmaz kínzást a börtönökben (természetesen csak nem-zsidók ellen), annak ellenére, hogy az Izraeli Legfelsőbb Bíróság ezt törvénytelennek nyilvánította?

(*MonaBaker.com*)

„FEGYVERTÁRSAK VAGYTOK MINDÖRÖKKÉ!”

Marthias Fischer, az NPD Fürth városi vezetőjének a Hősök terén elmondott beszéde

Kedves magyar testvéreim, bajtársak Európából, német néptársak!

Számomra újra nagy megtiszteltetést jelent, hogy itt a német nemzeti mozgalom képviselőjeként a magyar nemzeti ellenálláshoz szólhatok.

62. évfordulója van ezekben a napokban egy a népeinket érintő sorsfordító eseménynek. A bolsevizmus és annak túlereje elleni harcban népeink legjobbjainak sokasága vesztette életét itt, a Budapest-katlanban. Mégis sikerült a kitörés, amit csak pár százan éltek túl.

A kilátástalan helyzet ellenére igaz nők és férfiak harcoltak saját önfeláldozásukig nemzeteink és egész Európa szabadságáért. Mindörökké hálával tartozunk nekik. Közös történelmünk néma tanúi ők, akik egybehívtak ma itt minket.

Végül is, hogy alakult a történelem Európa szabad népei számára, mindegyikünk előtt ismert. Még ma is, 60 év elmúltával átnevelés és szövetséges megszállás fenyegeti népeinket létükben és népeink egy közös túlélő harcot folytatnak.

Akár a győztes hatalmak által egyre erősebben bevetett elidegenítő-gépezetet, akár az egyre durvábban elharapódzó globalizmust és annak összes aszociális kinövéseit tekintjük, ugyanazokat az internacionalista köröket látjuk. Azokat, melyek népeinket fenyegetik és szolgasorsba kényszerítik.

Rajtunk kell tehát álljon a harc továbbfolytatása és hőseink hagyományához illően minden feláldozása a hazáért. Ez a lelkiismeret parancsa, ami ma itt minket egybehívott. Ez az, ami minket napról-napra hajt előre, ami számunkra erőt és bizalmat ad ahhoz, hogy egy igazságos és szükséges harcot folytassunk.

„A forradalom egy elszánt kisebbség feladata – bármiféle bátortalanság számára elérhetetlen.” – mondta egykor a nagy spanyol nemzeti forradalmár vezér, Jose Antonio Primo de Riviera.

Mi, egy elszánt kisebbség vagyunk és mi leszünk a forradalom!

A magyar népnek és a magyar nemzeti és szocialista ellenállásnak sok sikert és jó sorsot kívánok a szabadságért folytatott harcban. Ma így szólok hozzátok:

Manapság mint akkoriban – *fegyvertársak vagytok mindörökké!*

„AZ IGAZSÁG MEGSZABADÍT MINKET!”

Tudós-Takács János a Hősök terén elmondott beszéde

Bajtársak! Testvérek!

1945. február 11-én a Várhegy alatti bunkerben sorsdöntő elhatározás született. A Budapestet ostromló bolsevista csapatok ellen immár 52 napja harcoló német és magyar helyőrség parancsnoka, Karl von Pfeffer-Wildenbruch tábornok úgy döntött, hogy mivel a lőszer és élelem fogytán van, nem teszik le a fegyvert, hanem megkísérlik a kitörést az ostromgyűrűből és a saját csapatokkal egyesülve folytatják a harcot.

A kitörés során a magyar és német katonák többsége hősi halált halt, de 850 harcos sikeresen eljutott az ostromgyűrűn kívül harcoló magyar-német csapatokhoz. A fogságba esett német katonákat a bolsevisták bestiális módon meggyilkolták. Egyedül a német parancsnok életét kímélték meg: ő 10 évi hadifogság után térhetett csak vissza hazájába. A Várhegy alatti hadikórházban lévő magyar és német több ezer sebesültre rágyújtották a kórházat. E vandál tett után a tűz napokig égett, és a sebesültek valamennyien a legszörnyűbb kínok között, elevenen elégve haltak meg. Mi más ez, mint holocaust: igen, ezek a magyar és német sebesültek elégő áldozatai lettek a bolsevista kegyetlenségnek.

A kitöréssel egy időben, Jaltában, Sztálin, Roosevelt és Churchill konferenciáján több végzetes döntés született. A kelet-európai országokat – köztük Magyarországot – az angolszászok odadobták koncul Sztálinnak, megerősítvén a teheráni árulásukat. Képmutató módon ugyan abban állapodtak meg, hogy „demokratikus választások” lesznek ezekben az országokban, de London és Washington urainak nem lehettek illúzióik azzal kapcsolatban, hogy milyen sors vár a szovjet érdekszférába kényszerített népekre. Abban a számtalan gyilkosságban, bebörtönzésben, emberek kínzásában, emberi sorsok millióinak tönkretételében, amelyet a szovjet uralom alatti országokban a Szovjet helytartói, a kommunisták elkövettek a következő 45 év alatt, a jaltai jegyzőkönyvet aláíró angolszász vezetők a bolsevisták bűntársai voltak. S amikor Budapest hős védői a romhalmazzá vált budai várban a végsőkig kitartottak és 52 napig feltartóztatták a vörös áradatot, s ezzel megakadályozták, hogy Sztálin elérje legfőbb háborús célját, a meleg tengerhez jutást, meghiúsították, hogy a Vörös Hadsereg eljusson az Atlanti-Óceánig, nemcsak Magyarországot és Németországot védték a bolsevizmus ellen, hanem egész Európát, amelyet az angolszász vezetők a kelet-európai államokkal együtt szintén elárultak, mert kitették őket a szovjet lerohanás veszélyének.

Sztálin, Roosevelt és Churchill Jaltában négy megszállási zónára osztották Németországot, megfosztani akarván ezzel Európa legnagyobb népét a szuverenitás látszatától is. E négy zónából később két zóna, majd az NSZK és NDK állama lett, s ez a természetellenes helyzet egészen 1990-ig, a német újraegyesülésig fennállt. A budai hadikórház felgyújtásával egyidőben Jaltában Sztálin, Roosevelt és Churchill a megállapodásukkal – jelképesen szólva – lángba borították az európai kultúrát, amikor rabbá tették Európa két nagy kultúrnépét, a magyart és a németet. Ezért Budapest védői a legendás hősi harcukkal az európai kultúrát is védték!

Körülbelül abban az időben, amikor a Várhegy alatti bunkerben a német parancsnok meghozta a kitörésre vonatkozó döntést, Jaltában még egy végzetes döntés született, de ezt már Churchill egymagában hozta. David Irving angol történész „Drezda elpusztítása” című, 1963-ban megjelent könyvéből tudjuk, hogy Drezda elpusztítására Jaltából Churchill adott parancsot Arthur Harris légimarsallnak, annak tudatában, hogy Drezdában több százezer keleti menekült tartózkodik. Churchill előtt ismeretes volt, hogy a menekültek nagy része Németország azon része felé tart, amely a leendő angol zónába esik, s így sokkal több német ellátásáról kellene gondoskodni a háború után, mint a másik három zóna megszálló urainak. Ezért Churchill a legborzalmasabb „megoldásához”, a genocídiumhoz, a népirtáshoz folyamodott. A február 13-i és 14-i két angol és egy amerikai terrorbombázás következtében meghalt legalább 100 ezer, de elég valószínű becslések szerint 250 ezer ember, s ami Churchill számára a legfontosabb volt: a Központi Pályaudvaron tartózkodó menekültek oxigénhiány következtében elpusztultak. Drezdában hadiüzem, katonai célpont nem volt, egyedüli cél a menekültek ritkítása volt.

Drezda elpusztítása is megmutatta, hogy nem volt hiábavaló és értelmetlen Budapest hős védnökeinek végsőkig való kitartása és fegyverletétel helyett a kitörés vállalása. A Szondy György és Zrínyi Miklós nyomdokaiba lépő budapesti hősök tudták jól, hogy milyen bánásmódra számíthatnak a kegyetlen ellenségtől, amely az 1943. januári Casablancai Nyilatkozat értelmében csak feltétel nélküli megadást volt hajlandó elfogadni. Az angolszászok az emberiség örök szégyenére már a korábbi terrorbombázásaik során sivár temetővé változtatták Európa – s közte Magyarország – számos nagy városát; a Szovjet katyni bestiális tömeggyilkosságával, valamint a magyar és német nők százezreinek meggyalázásával szintén letette névjegyét Európa asztalára. Ilyen ellenségekben csak a gazemberek vagy az őrültek bízhattak. Minderre a kegyetlenségre feltette a koronát a drezdai tömeggyilkosság, amely a maga véres borzalmával utólag igazolta az 1945. február 11-i döntés helyességét: Budapest védői közül a hősi halottak inkább akartak hősök lenni egy pillanatig, mint rabszolgák egy életen át!

Bajtársak! Testvérek! Az 1945. február 11-i kitörést végrehajtók hősiessége éles ellentétben áll a szovjet és angolszász kegyetlenségekkel. Az utóbbiak nem kímélték ellenfeleik életét, halomra gyilkolták még a fegyvertelen polgári lakosságot is, ezzel szemben a kitörést végrehajtó magyar és német hősök nem kímélték legdrágább földi kincsüket, a saját életüket. E kétféle magatartás kétféle világnézetből fakadt. A szovjet kegyetlenkedések a nemzetet és Istent tagadó marxista világnézetből, az angolszász kegyetlenségek az Istent gyakorlatilag tagadó, a nemzeti gondolatot és érzést háttérbe szorító liberalizmusból eredtek. Amikor most tisztelettel és kegyelettel meghajtjuk fejünket a kitörés hősi halottaira emlékezve, egyben a saját világnézetünk mellett is hitet teszünk. Rendületlenül hiszünk abban a világnézetben, amely kétezer éven át az európai kultúra szilárd alapja volt, s amelynek középpontjában Isten, a Nemzet és a szociális gondolat elszakíthatatlan hármassága áll! Jalta bilincsei lehulltak, Drezda újra felépült, Németország egyesült, a bolsevizmus megbukott – és mivel tudjuk, hogy a mindenható Isten a történelem Ura, hisszük, hogy hosszú távon a természetellenes, és ezért Isten ellen is lázadó liberalizmus is megbukik és diadalmaskodik a mi világnézetünk igazsága, az Igazság, amely Krisztus szavai szerint, megszabadít minket!

Úgy legyen!

Israel Shamir

DR. TOAFF VÉRES HÚSVÉTI BÁRÁNYAI

Vér, árulás, kínzás és behódolás szövi át egy olasz zsidó, Dr. Ariel Toaff, történetét, mintha azt honfitársa Umberto Eco vetette volna papírra. Dr. Toaff félelmetes felfedezést tett – megrémült, de amíg az egész közösség teljes nyomása rá nem nehezedett, bátran állta a sarat; végül a megtört ember bűnbánatot tartott.

Dr. Toaff Róma rabbijának a fia és a Tel Avivtól nem messze fekvő Bar Ilan Zsidó Egyetem professzora. A középkori zsidóság mélyreható tanulmányozásával szerzett nevet. Három kötetes Szerelem, Munka és Halál című műve (alcíme: Zsidó élet a középkori Umbriában) eme elismerten behatárolt terület enciklopédiája. A téma tanulmányozása során felfedezte, hogy a középkori észak-olaszországi askenázi zsidó közösségek az emberáldozat egy különösen rettenetes formáját gyakorolták. Mágusaik és adeptusaik keresztény csecsemőket raboltak el és feszítettek keresztre, kifolyatott vérüket pedig mágikus rítusokban használták, amelyek során a gyűlölt gojok ellen idézték meg a bosszúállás szellemét.

Részletesen és hosszasan foglalkozott Trenti Szent Simon esetével. Ezt a kétéves gyereket Kr.u. 1475-ben, az olasz Trent városából Húsvét előestéjén, otthonából rabolta el néhány askenázi zsidó. A gyerekrablók éjjel meggyilkolták; kivéreztették, testét tűkkel szurkálták, és fejjel lefelé keresztre feszítették így szólva: „Imígyen vesszen minden keresztény szárazon és vízen". Húsvétjukat ekképpen ünnepelték, a kivéreztetés archaikus rítusával és gyermekgyilkossággal – a szó legszorosabb értelmében, a szokásos metaforikus „vér-bor" átváltoztatás nélkül.

A gyilkosokat letartóztatták, vallomást tettek, és a trenti püspök bűnösnek találta őket. A zsidók azonnal panaszt tettek a pápánál, aki elküldte a ventimigliai püspököt az ügy kivizsgálására. A zsidók állítólag szép összeggel megvesztegették, így arra jutott, hogy – mivel a trendi parton nem talált Tsahal fegyvereket – a gyereket egy Hamas aknával ölték meg azért, hogy Izraelt bemocskolják. „Simont keresztények ölték meg, hogy a zsidókat romlásba taszítsák", írta a háború előtti Zsidó Enciklopédia nyilvánvaló előfeltevéssel: a zsidók ugyanezzel érveltek 2006-ban is, amikor a Kafr Qana-i tömeggyilkosság miatt magyarázkodtak.

Azonban bár a tizenötödik században a zsidók valóban befolyásosak voltak, de nem teljhatalmúak. Akkor még nem bánhattak úgy az egész világgal, mint Jenin meggyilkolása után 2002-ben, amikor mindenkit elhajtottak. A Biztonsági Tanácsban nem volt amerikai vétójoguk. Nem bombázhatták Rómát, az „antiszemitizmus" szót pedig 400 évvel később találták ki. Méltányos eljárást kaptak, ami sokkal rosszabb, mint az elsőbbségi eljárás: IV. Sixtus pápa az ügy újra tárgyalására egy hat kardinálisból álló bizottságot hívott össze, amelyen a kor legjobb jogi elméje ülnökölt; ez a Legfelsőbb Bíróság a gyilkosokat bűnösnek találta. Nézzenek utána az esemény katolikus és zsidó verziójának. A tárgyalás feljegyzései századokon át fennmaradtak, és a Vatikánban ma is hozzáférhetőek.

A Római Katolikus Egyház 1965-ben átszervezésbe kezdett. Ezek voltak a Második Vatikáni Zsinat boldog napjai, amikor a modernizálók gyökeresen felforgatták a tradíció alapjait abban a reményben, hogy a hitet napra készebbé teszik és a modernitás új zsidó-barát felfogásába illesztik azt; prózaian, a püspökök el akarták nyerni a liberális sajtó szeretetét.

Az örökké éber zsidók éltek a lehetőséggel, hogy Trenti Szent Simon kiiktatására nyomást gyakoroljanak a püspökökre. Azok örömmel tettek szívességek: az eddig is bizarr rituálé során az egyházi vezetők már felmentették a zsidókat Krisztus keresztre feszítésének bűne alól, és elismerték az Egyház bűnösségét a zsidóüldözésekért; egy olasz kisgyermek keresztre feszítése eltörpült eme 180 fokos fordulat mellett. Sietős döntés során a püspökök úgy határoztak, hogy a gyilkosok vallomása elfogadhatatlan, mivel kínzással csikarták ki; tehát a vádlottak ártatlanok voltak, a fiatal mártírról pedig nem sokat tudunk. Kultuszát leállították és betiltották, a mártír gyermek maradványait pedig eltávolították, és a zarándokutak feléledésének megakadályozására ismeretlen helyen földelték el.

Most visszatérünk Dr. Ariel Toaffhoz. A tárgyalás iratainak tanulmányozása során megdöbbentő felfedezést tett: A gyilkosok vallomását nem a fanatikus vizsgálóbírák mondták tollba a kínzás során, mivel az olasz egyházatyák és a rendőrség számára teljesen ismeretlen anyagokat tartalmazott. A gyilkosok a kicsi és visszahúzódó askenázi közösséghez tartoztak, saját rítusaikat követték, amelyek teljesen eltértek az olasz születésű zsidókéitól; ezeket a rítusokat hithűen gyakorolták, habár a korabeli bűnüldöző-egység ezekről nem tudott. „Ezek az erős keresztényellenes hangvételű héber liturgikus formulák nem lehettek a bírák képzeletének szüleményei, akik nem ismerték ezeket a még csak nem is az olasz, hanem az askenázi tradícióhoz tartozó imákat" – írta Toaff. A vallomás csak akkor értékes, ha a bűntényről olyan igaz és bizonyítható részleteket tartalmaz, amelyekről a rendőrség nem tudott. A bűnvádi eljárás ezen sziklaszilárd szabályát a trenti tárgyalások során is figyelembe vették.

Ez a felfedezés felrázhatja, megrendítheti és újraformálhatja az Egyházat. A kiválóan képzett Dr. Loaff rabbi megelevenítette Szent Simont, a tizenötödik századi bosszú és a huszadik századi átszervezés kettős áldozatát. Ez a vatikáni doktorok bűnbánatáért kiáltott, akik a befolyásos amerikai zsidók barátságát keresve megfeledkeztek a meggyilkolt gyermekről, és még mindig nem ismerik be óriási hibájukat. Monsignor Iginio Rogger egyháztörténész, aki az 1960-as években a Szent Simon ügy vizsgálatát vezette (tévútra), azt mondta, hogy a tanúvallomások teljesen megbízhatatlanok, mert „a bírák szörnyű kínzásokat alkalmaztak". Ez anticionista és így antiszemita megjegyzés volt, mivel a kínzás alatt megszerzett tanúvallomások megtagadása az összes palesztin fogolynak a zsidó börtönökből való szabadon bocsátásához vezetne; ez Amerika-ellenes megjegyzés volt, mivel az Egyesült Államok elfogadja a kínzást, és gyakorolja is Guantanamoban és máshol is. Ez holokauszt-tagadó megjegyzés volt, mert ezzel érvényüket vesztik a Nürnbergi perek. Az ismert amerikai jogász és kínzás-specialista, Alan Dershowitz felszólalhatott volna Rogger ellen, de valami okból nem tette.

„Nem lennék Toaff helyében, amint az esetet komoly dokumentumokkal alátámasztó történészeknek kell válasszal szolgálnia" – mondta Rogger az USA Today-nek. Toaff helyében lenni pedig sokkal kívánatosabb, mint Roggerében, akinek egy szent semmibevételéért majd a Mennyben kell felelnie.

Továbbá, ez a trenti bűntény nem volt kivételes: Európa történetének egy ötszáz éves időszakában, Toaff sok esetre bukkant, ahol ilyen véráldozatot mutattak be gyerekek megcsonkításával, kivéreztetésével és vérük matzo-ba (kovásztalan kenyér) sütésével. A vér, e mágikus ital, népszerű orvosság volt akkoriban is és máskor is: Heródes úgy akarta fiatalságát megőrizni, hogy kisgyermekek vérében fürdött; az alkimisták pedig vért használtak az ólom arannyá változtatásához. A zsidó mágusok is foglalkoztak mágiával, és éppúgy alkalmazták, mint bárki más. Az olyan csemegéknek, mint vér, vérpor és vérrel készült matzo, virágzó piaca volt. A zsidó árusok hitelességüket igazoló rabbi-levelek kíséretében árulták ezeket; a legértékesebb a katan-goj, a zsengekorú gyermek vére volt, bár a körülmetélésből származó vér sokkal gyakoribb volt. Ezek a véráldozatok „ösztönszerű, zsigeri, heves tettek és viszontválaszok voltak, ahol ártatlan és tudatlan gyermekek váltak az Istenszeretet és a bosszú áldozataivá" – írta Toaff könyve előszavában. „Egy olyan Isten oltárait öntözte vérük, akit – úgy tartották – irányítani kellett, néha pedig türelmetlenül védelmezésre és büntetésre sürgetni."

Ezt a kissé rejtélyes megjegyzést megérthetjük, ha elolvassuk az izraeli Israel Yuval professzor „Két nemzet a méhedben" című könyvét. Yuval kifejti, hogy (a zsidó mágusok szemében) a vérivás szükséges volt, hogy a gojokat elérje az Isteni Bosszú. Egy megkérdőjelezhetetlen (azaz zsidók által sem tagadott) esetet is idéz, amikor egy zsidó véráldozatot mutatott be. (Bloodcurdling Libel című cikkemben olvasható.) Toaff továbbment Yuvalnál, azt hangsúlyozta, amikor a zsidók a hétköznapi mágiában használtak vért a középkorban, és a keresztényellenes mozzanatot sem zárta ki: az áldozatok keresztre feszítését, Krisztus és a Szent Szűz elleni átkozódást. Könyvét e helyen alátámasztja (bár kétségtelenül visszafogottan) Elliott Horowitz: „Vakmerő Rítusok: a Purim és a zsidó kegyetlenség öröksége" című könyve. Horowitz furcsa rítusokról számol be az olvasóknak: mint a Szent Szűz megkorbácsolása, a szentkereszt megsemmisítése, keresztények megverése és meggyilkolása.

Mindezt már magunk mögött hagytuk. A múltra tekintve azt mondhatjuk, igen voltak olyan zsidó mágusok és misztikusok, akik véráldozatot mutattak be. Gyerekeket gyilkoltak meg, megcsonkították őket, vérüket pedig arra használták, hogy nem zsidó szomszédaikra Isteni Haragot zúdítsanak. Kigúnyolták a keresztény rítusokat azzal, hogy nem Krisztus, hanem keresztények vérét használták. Az Egyháznak és egész Európa lakosságának igaza volt. Az európaiak (akár az arabok és az oroszok) nem voltak őrülten bigottak, megértették, amit láttak. A bűnösöket megbüntették, az ártatlanokat pedig békén hagyták. Mi, emberek, büszkén tekinthetünk a történelem e szörnyűséges lapjára, és megkönnyezzük azokat a szerencsétlen gyermekeket, akiket ezek a bosszúszomjas szörnyetegek meggyilkoltak. A zsidók mértékletességet gyakorolhatnának és elfeledkezhetnének történelmi sebeikről: őseik néhány hitsorsosuk szörnyű tettei ellenére szépen gyarapodtak; a zsidó államban azonban néhány palesztin bűne az egész népet sújtja. Borzongva tehetjük félre az Izrael-barátok siráimait, amikor nem akarják, hogy a jenini vagy qanai tömeggyilkosságokat észrevegyük – pontosan, mert ez olyan, mint a „vérvád", azaz egyáltalán nem is vád.

Reméljük, Toaff professzor nagymerész tette az Egyház életének fordulópontja lesz. A II. Vatikáni Zsinatnak az átszervezéssel okozott fordulata túl messzire vezetett. Ne feledjük, az orosz peresztrojka az egész struktúra összeomlását eredményezte. Ahogy a pápa-ellenesek féltek, hogy Szent Péter Székhelyét az antikrisztus foglalja el, valós a Gorbacsov-veszély is.

Az Adria-parti olasz Orvieto városában a zsidók egy jelentős művészi értéket képviselő kiállítás bezárását, valamint a Trani csodáról megemlékező körmenet beszüntetését követelték. Traniban egy évezreddel ezelőtt egy zsidó nő megszentelt ostyát lopott a templomból. A tolvaj „Krisztus testét" olajban akarta megsütni, ám az ostya csodásan [Krisztus] testévé változott és oly bőségesen vérzett, hogy a szent vér az egész házat belepte. Az ostyagyalázás efféle esetei egész Európában jól ismertek; Yuval, Horowitz és Toaff is hűen ábrázolja ezeket; ilyenek valóban előfordultak, és csak a hírhedt zsidó chutzpah erőltette, hogy Israel Barátainak Római Szervezete levelet írjon a pápának, amelyben követeli az ezeréves szertartás eltörlését. Megtörtént. Az Egyház fejet hajtott, a paneleket szétszedték, a körmenetet a zsidók bocsánatáért esedezve törölték, a kapitulációt diktáló Gideon Meir, Izrael római nagykövete és Oded Ben Hur, Izrael vatikáni nagykövete nagy megelégedésére.

„Fura egy világ, de a mienk. – írta Domenico Savino a kitűnő Effedieffe internetes magazinban. – A keresztény hitet érte támadás, és a behatolóktól várjuk a feloldozást." Savino elelmélkedik; vajon lehetetlen lett volna Izrael Barátainak kérését egyszerűen, udvariasan figyelmen kívül hagyni? Majd hosszasan idézi Walter Kasper kardinális, vatikáni küldött szavait a behódolásról. Kasper pálfordulása teljes: tagadja, hogy az Egyház az Igaz és Kiválasztott Izrael, azt állítja, hogy a zsidók, mint „idősebb fivérek" egyenlőek, tagadja Krisztus szükségszerűségét, kéri a zsidók megbocsátását, és „új tavaszt ígér az Egyháznak és a világnak".

„Tavasz az Egyháznak?! – kiált fel Savino. – Ó, ezt már hallottuk! A II. Vatikáni Zsinat után a pápa azt mondta: „Tavaszt vártunk, de vihar jött". Az a tavasz nekünk már

elegendő volt, és az orvietoi megbékélés után a „tavasz" szót többé nem akarom hallani, és az elégedettség széles vigyorát sem akarom „idősebb fivéreink" Gideon Meir és Oden Ben Hur arcán látni!"

Az átszervezés nem csak Olaszországot, és nem csak a Katolikus Egyházat érte el. Németországban újabb szentségtörést készítenek elő: egy „politikailag korrekt Bibliát", amelyben a Passiót átírják, hogy a zsidókban ne keltsen rossz érzést. A cím félrevezető: a fattyúkat nem nevezheti a Biblia „nemi diszkriminációtól és antiszemitizmustól mentesnek" az új német fordításban, ahogy a szennyvizet sem nevezhetjük „alkoholmentes bornak". A Biblia egyetlen szavának megváltoztatása világpusztítással egyenértékű a Talmud szerint, és a Torah egy tekercséből hoz példát, ahol egy szó, a „meod" (nagyon) megváltoztatásával „mavet" (halál) lesz. Egy ilyen halált üdvözlő Torah kétségtelenül világunk pusztulását okozná. Egy „antiszemitizmus mentes" irat valószínűleg, a zsidó szenvedésekre koncentrál, a darabban az Egyház pedig a gazember szerepét játssza majd el. Júdást felmagasztalja, Krisztust pedig megtagadja. Hasonlóképpen, a „nemi diszkrimináció" kiküszöbölésével eltűnik az Angyali Üdvözlet, a zsidók steril monokauzalitása és a Menny és a Föld keresztény találkozása közötti óriási különbség. A keresztény modell valójában annyival szerencsésebb volt, hogy még a zsidók is belevették a Kabbalába, és úgy látszik arra jutottak, hogy a régi felesleges monokauzalitást a németekre hagyják.

Angliában egy régi liberális hetilap, az Observer, átvedlett és a háború és a Bush-Blair szövetség újkonzervatív támogató fészke lett. Tökéletes logikai következtetéssel a lap a zsidókért megtagadta Krisztust – ahogy az alábbi új angol könyv kritikájában is látható. Adam Mars-Jones Oscar Schindlert részesíti előnyben Adam von Trott tábornokkal szemben, akit az 1944-es Tábornoki Összeesküvésben vállalt szerepéért kivégeztek: „A Schindler Listáját az tette olyan megdöbbentő filmmé, hogy ez egyszer a hős világi és nem belső útjának bemutatásával a zsidó etikát követte. A fickó nem volt makulátlan – na és? Mindaddig, amíg zsidókat mentett meg, az ő dolga. Mitzvahjai az Igaz Keresztények sorába emelték, és túlvilági élet hiányában (ami nem igazán a zsidó hit jellemzője) ennél többet nem is mondhatunk. Inkább ez a tónus legyen hangsúlyos, a mártírság kultusza pedig kevésbé. Az önfeláldozás tisztelete, mert tisztán szimbolikus győzelem, eltorzíthatja a legjobb szándékú vállalkozást, és azzal a veszéllyel jár, hogy sértő a halottakra nézve, akiknek nem volt választásuk."

Az Observer kritikusa nyilvánvalóan Júdást vagy Kajafást („bár nem makulátlan, de meg akarta menteni a zsidókat") választotta Jézus Krisztussal szemben, aki maga volt az Áldozat. Felhívása, hogy „a mártíromság kultusza csökkenjen, az áldozatvállalás tisztelete csökkenjen, mert pusztán szimbolikus győzelem", a Feltámadás reménye nélkül a Golgotát tenné a végső szóvá. Kinek kellenek a keresztény értékek? Az ember hibái és bűnei „az ő dolga, ameddig zsidókat ment", és egy goj legnagyobb reménysége egy „hely az Igaz Keresztények között". Ebből a nézőpontból Szent Simon és más gyermekek sem hiába haltak meg; segítettek Isten Bosszúját felkelteni, ennél többet nem is kívánhattak. Hasonlóképpen, a brit katonák sem remélhettek jobb sorsot annál, hogy Basra és Teherán utcáin vagy akárhol is Izraelért haljanak meg.

Rómában, Berlinben és Londonban tehát az Egyházzal versengve a zsidók megnyertek egy-két menetet. Makacs kitartásukkal, megbánás és sajnálat nélküliségükkel és azzal, hogy mindig a kereszténység ellen munkálkodnak, sikerült sok egyszerű elmében a Keresztút, a Golgota és a Feltámadás képét az emberi történelem jelentősen eltorzított interpretációjára változtatni, miszerint az az ártatlan zsidók sorozatos szenvedése, vérvádak, holokauszt és a Szentföld cionista visszaszerzése. Habár az emberek ésszerű módon elvetették a zsidó bűnösség ideáját Krisztus haláláért, ám helyette magukévá tettek egy még abszurdabb elgondolást: az Egyház bűnösségét a zsidók haláláért.

A következmények nem pusztán teológiaiak. Nagy-Britannia, Olaszország és Németország belenyugodott a keresztény Palesztina zsidó elfojtásába, Gáza blokádjába, a betlehemi és jeruzsálemi egyházi birtokok kirablásába. Az amerikai Drang Nach Ostent támogatják. Ami még rosszabb: elveszítik Istennel való kapcsolatukat, embertársaik iránti empátiájuk elapad, mintha az ártatlan vérrel megidézett bosszú vak szelleme elérte volna őket.

Dr. Toaff könyvének megjelenése a nyugati történelem kissé sem korai fordulópontja lehetne, a júdási bocsánatkéréstől Krisztus imádatához fordulás. Igen, a meggyilkolt gyerekekről szóló elbeszélés csak kis törést okoz a zsidók kiválasztottságáról az európai elmékben felépített hatalmas építményen. Ám, ahogy azt szeptember 11-én megtudtuk, a hatalmas építmények is pillanatok alatt összedőlhetnek.

A zsidók ezt nyilvánvalóan érezték, és Toaffot bőszült rajként támadták meg. Egy ismert zsidó történész, egy rabbi, egy rabbi fia, 500 éves eseményekről írt – miért a felzúdulás? A Középkorban a vér felhasználása, a varázslás, a fekete mágia nem kizárólag a zsidók birodalmába tartozott. Keresztény háttérrel bíró boszorkányok és mágusok is űzték. Semmit sem szépítve csak csatlakozni kell az emberi fajhoz! Ám ez az arrogáns Választottaknak túl lealacsonyító.

„Hihetetlen hogy valaki, ráadásul egy izraeli történész jogosnak tekintse az alaptalan vérvád-vádat, ami annyi szenvedésnek és zsidók elleni támadásnak volt történelmi forrása", mondta az ADL Nemzeti Igazgatója, Abe Foxman. A Rágalmazásellenes Liga a könyvet „alaptalannak nevezte, ami mindenhol az antiszemiták kezére játszik".

A nem történész és nem rabbi Foxmannak a priori, hiten és meggyőződésen alapuló tudása van arról, hogy „alaptalan". Ugyanezt mondta a jenini tömegmészárlásról is.

A Bar-Ilan Egyetem egy sajtóközleményben „fejezi ki mélységes haragját és messzemenő elégedetlenségét Toaffal szemben, azért az érzéketlenségért, hogy kiadatta az olaszországi vérvádakról szóló könyvét. Az, hogy Olaszországban magán könyvkiadót választott, a könyv provokatív címe és tartalmának média-interpretációi az egész világon megsértették a zsidók érzékenységét, valamint kárára váltak a zsidók és keresztények közötti kényes kapcsolatrendszernek. A Bar-Ilan Egyetem mélységesen elítéli és visszautasítja, amit Toaff könyve és tartalmára vonatkozó médiatudósítások sugallnak, mintha bármi alapja is lenne a sokmillió ártatlan zsidó meggyilkolásához vezető vérvádaknak."

Ezek támadó szavak. Toaff súlyos közösségi nyomás alá került: 65 évesen az utcán találhatta magát, valószínűleg, nyugdíj nélkül, régi barátai és diákjai nélkül, megtagadva és kiközösítve. Valószínű, hogy élete is veszélyben volt: a zsidók az efféle kellemetlenségek csendes kiküszöbölésére professzionális gyilkosokat alkalmaznak. Régebben rodefnek hívták őket, ma kidonnak, ugyanolyan hatékonyak, mint régen, és ritkábban kapják el őket, mint az ámokfutókat. Hírnevét romba dönthették: egy Sue Blackwell csak „elbeszélgetne erről zsidó barátaival" és máris nácinak titulálják, egy ADL-lel támogatott kereső kikutatja magánéletét, behatol abba, eztazt kitalál róla. Sok kis zsidó webes blogjaiban és irányadó Wikipédiájában befeketíti. Ki barátkozna vele? Valószínűleg, egyetlen zsidó sem, és sok keresztény sem.

A támadás kezdetén megpróbált ellenállni: „Nem adom fel az igazság iránti elkötelezettségemet és szakmai szabadságomat, még akkor sem, ha a világ keresztre feszít." Toaff a hét elején azt mondta Haaretz-nek, hogy kiáll a könyv tartalma mellett, miszerint tényszerű alapja van a zsidók elleni középkori vérvádaknak.

De Toaffot nem faragták keményfából. Winston Smith-hez, Orwell 1984-ének főhőséhez hasonlóan, a zsidó inkvizíció mentális börtöne megtörte. Mindenre kiterjedő bocsánatkérést tett közzé, leállíttatta a könyv terjesztését, megígérte, hogy zsidó cenzúrának veti alá, valamint „azt is megígérte, hogy a könyv eladásából származó teljes bevétellel a jóságos Abe Foxman Rágalomellenes Ligáját támogatja".

Utolsó szavai éppoly megindítóak, mint Galileiéi eretneksége megtagadásakor: „Soha nem engedhetem, hogy zsidó-gyűlölők tüzük szításának eszközeként használjanak engem vagy kutatásaimat, ismétlem annak a gyűlöletnek az eszközeként, ami sok millió zsidó meggyilkolásához vezetett. Legőszintébb bocsánatát kérem azoknak, akiket cikkeim és a nekem és könyvemnek tulajdonított eltorzított tények megbántottak."

Ariel Toaff tehát megadta magát a közösség nyomásának. Nem mintha számítana, hogy most mit mond. Nem tudjuk, hogy az ADL zsidó Gestapója milyen mentális kínzásnak vetette alá, és hogyan kényszerítették nézetei megtagadására. Elég, amit adott nekünk. De mit is adott nekünk? Bizonyos tekintetben hasonlót nyújtott, mint Benni Morris vagy más izraeli Új-történészek: megismételték azokat az adatokat, amiket palesztin forrásokból, Abu Lughudtól és Edward Saidtól, ismertünk. Ám a palesztin források nem voltak megbízhatóak – zsidó központú világunkban csak a zsidó forrásokat tekintik megbízhatónak. Morris és mások tehát millióknak segítettek, hogy megszabaduljanak az erőltetett cionista interpretációtól. Erre nem lenne szükség, ha képesek lennének egy zsidó ellenében egy gojnak hinni: egy arabnak az 1948-as Kiűzetésről, egy olasznak Szent Simonról, vagy akár egy németnek a háborús deportálásokról. Ariel Toaff sok rabságban lévő elmét megszabadított azzal, hogy megismételte, amit különféle olasz, angol, német és orosz forrásokból tudtunk. Ha a „vérvád" nem vádaskodás, hanem szokványos bűnügy, akkor talán egyéb zsidó állításoknak is befellegzett? Talán az oroszok nem is voltak pogromokban bűnösek? Talán Ahmadinejad nem is egy pusztításra hajló új Hitler? Talán a muszlimok nem is gonosz zsidógyűlölők?

Ariel Toaff lehetővé tette, hogy a zsidósság belső ügymeneteit megláthassuk, és megtudhassuk, hogyan tartják fenn a raj hihetetlen fegyelmét, hogyan büntetik a másképp gondolkodókat, hogyan érik el az egyengondolkodást. A zsidóság ebből a szempontból valóban kivételes: egy keresztény (vagy muszlim) tudós, aki az Egyház hosszú történetében foltot talál, nem rejtegeti azt – nem valószínű, hogy engedelmességre kényszerítenék. Nem közösítik ki, ha a legalávalóbb nézetet teszi is magáévá – még ha ki is közösítenék, a tudós vagy író elegendő támogatót talál, ahogy Salman Rushdee, Voltaire és Tolsztoj is megtapasztalta. Sem az Egyház, sem az Ummah nem parancsol ilyen vakfegyelmet, és sem a pápának, sem az Imámnak nincs Abe Foxmanhoz hasonló hatalma hitsorsosai felett. Foxmant nem érdekli az igazság, amellé áll, ami (nézete szerint) jó a zsidóknak. Semennyi szemtanú, sem egy élőben sugárzott véráldozat nem vehetné rá, hogy elfogadjon egy kellemetlen igazságot: megtalálná a magyarázatát. Láttuk ezt a qanai bombázások esetén, amikor izraeli gépek megsemmisítettek egy épületet és megöltek úgy ötven gyereket – kétségtelenül többet, mint az umbriai mágusok. Nem várhatjuk hát, hogy Toaff könyve meggyőzi a zsidókat – semmi sem győzheti meg őket.

Ne irigyeljük a zsidó szívek és elmék eme egységét; erről az egységről azt kell tudni, hogy egyetlen zsidó sem szabad. Az ember szülei miatt kénytelen zsidóvá lenni; elméje soha sem lehet szabad; kapott parancsokat kell követnie. Zsidó olvasóm, ha megérti, hogy szolga, nem hiába olvasott idáig. Amíg a „Nem zsidó Ön?" retorikus kérdést nem válaszolja meg egyszerű „nemmel", addig becsületszóra fogoly marad, dróton rángatott fogoly. Előbb vagy utóbb megrángatják azt a drótot. Előbb vagy utóbb hazudnia kell, kétértelmű szavak után kutatnia, megtagadni, amit igaznak és helyesnek tart. A szabadság az ajtajánál van; nyújtsa ki a kezét és ragadja meg. Mint a Mennyek országa, a szabadság is Öné, ha kéri. Krisztus a szabadság, hiszen Krisztust szívünkkel és nem előbőrünkkel választjuk. Akkor lesz szabad, ha elfogadja Krisztust és képes az Evangélium (Máté 5:37) szerint válaszolni: „Legyen a ti igenetek, igen, én keresztény vagyok, nemetek pedig nem, én nem vagyok zsidó". Szerencsére, ez lehetséges. Toaff megtehette volna; milyen kár, hogy inába szállt a bátorsága!

Sorsa Uriel (majdnem ugyanaz a név!) Acosta sorsára emlékeztet. Acosta (szül.: c.1585, Oporto – meghalt: 1640. ápr., Amsterdam), Spinoza nemes elődje megtámadta a rabbinista júdaizmust és kiközösítették. „Az érzékeny lelkületű Acosta nem bírta a kiközösítés elszigeteltségét, és visszavonta állításait – írja az Enciklopédia Britannica. Később újra kiközösítették miután megvádolták, hogy lebeszélte a keresztényeket arról, hogy judaistákká váljanak – több évnyi kiközösítés elszenvedése után nyilvánosan visszavonta szavait. Ez a megaláztatás önbecsülését darabokra törte, és főbe lőtte magát. Acosta hibája az volt, hogy messzire ment, de nem elég messzire.

(Ford.: Parragh Mónika)

NÉMETORSZÁG SZÉGYENE!

Dr. David Duke Ernst Zündelről

Ernst Zündelt 5 évi börtönre ítélték a szólásszabadság gyakorlásáért!

Azok a német hivatalos személyek, akik bebörtönöztettek egy embert a politikai és történelmi nézeteinek kimondásáért, ők az igazi bűnözők, nem Ernst Zündel.

Egy mannheimi bíróság (Németország) úgy döntött, hogy a 67 éves Ernst Zündelnek 5 évig börtönben kell ülnie, mivel békésen gyakorolja a szólásszabadságot. A szelíd hangú, pacifista Zündel, aki mindig elítélte az erőszakot, arra merészkedett, hogy a holocausttal kapcsolatban a német kormány által tiltott nézeteket tett közzé. A Kanadai Zsidó Kongresszus üdvözölte az elítélést és az ítéletet, miként számos cionista csoport szerte a világon.

Zündelt, a hírneves képzőművészt, aki békésen élt Kanadában, majd az USA-ban az amerikai állampolgárságú feleségével, Ingrid Rimland Zündellel, 2003ban letartóztatták és visszadeportálták Kanadába, miután zsidó csoportok nyomást gyakoroltak az amerikai bevándorlási hatóságokra, hogy utasítsák ki az Egyesült Államokból. Kanada bebörtönöztette egy Orwell-típusú törvény alapján, mint közrendre veszélyes személyt. Mindezt csupán olyan könyvek és cikkek írásáért, amelyek intellektuális szinten kétségbevontak néhány állítást, amelyek háborús bűnök elkövetésével vádolták Németországot. Zündel sohasem szövetkezett semmilyen erőszak véghezvitelére.

Ellenkezőleg, ő lett áldozata az ellene irányuló számos támadásnak. Szélsőséges zsidók ténylegesen azzal dicsekedtek, hogy fizikai támadásokat intéztek ellene; azt állították, hogy ők gyújtották fel és pusztították el teljesen a házát és művészeti stúdióját. Sőt szélsőséges zsidók számos esetben nyilvánosan felszólítottak a meggyilkolására, de egyiküket sem börtönözték be, sőt még vád alá sem helyezték ezekért a nyilvánvaló bűncselekményekért.

Azután Kanada Németországba deportálta a foglyát, ahol hosszú bebörtönzéssel kellett szembenéznie, mielőtt a pere megkezdődött 2006-ban és befejeződött 2007. február 15-én.

Zündel már 4 évet töltött börtönben, anélkül, hogy elítélték volna bármilyen bűncselekményért azon vád alapján, hogy ő egyszerűen hangot adott tiltott nézeteknek. Most, hogy elítélték, további 5 év vár rá.

Zündel csupán kifejezett egy nézetet. Akár egyetértenek vele, akár nem, ez az aktus sohasem lehet bűncselekmény. Zündel nem követett el bűncselekményt, de a német kormány elkövetett azzal, hogy ezt az idős, békés embert börtönbe juttatta évekre csupán azért, mert ellentétes nézeteknek adott hangot.

Bűntettet követett el a kormány a legalapvetőbb emberi jogok ellen.

A gondolkodás, lelkiismeret és szólás szabadsága az emberi jogok sarokköve. Bele van foglalva az USA alkotmánymódosításába, valamint az ENSZ és az Európai Unió Emberjogi Nyilatkozatába.

Németország bűnös, törvénytelen, igazságtalan és kegyetlen aktust követett el egy olyan idős ember bebörtönzésével, aki semmilyen bűntettben nem bűnös, ő csak bízott a szólásszabadság elvében, amelyet Németország és sok más nép szentnek mond, azután pedig tagad. Németország becstelenséget követett el ennek a másként gondolkodónak a bebörtönzésével. Minden népnek és minden politikai vezetőnek, aki hisz az emberi szabadságban, tiltakoznia kell ezen archaikus, szégyenletes aktus ellen.

A német kormány a Zündel-perhez hasonlóan bebörtönöztetett egy másik erőszakmentes értelmiségit, Germar Rudolf vegyészt ugyanazon gondolati bűn vádjával, amelyért őt 5 év börtön fenyegeti, ha bűnösnek találják.

A www.davidduke.com-on felszólítunk mindenkit, aki olvassa ezt az értesítést, függetlenül attól, hogy hol él a világon: telefonon és írásban a lehető legerősebb szavakkal tiltakozzanak e bebörtönzés ellen a helyi német követségen vagy konzulátuson és minden nagyobb helyi német üzleti társaságnál. Azok, akik Önök közül képesek, vegyék körül a német követségeket, illetve konzulátusokat és tiltakozzanak. Felszólítjuk Németország összes polgárát, akár egyetértenek, akár nem Ernst Zündel nézeteivel, támasszanak tiltakozási vihart ezen emberi jogok és emberi szabadság elleni, kegyetlen tett ellen. Írjanak leveleket, hívják fel telefonon a politikusokat éjjel-nappal, vonuljanak ki az utcákra tiltakozó táblákkal, vegyenek részt gyertyafényes virrasztásokon. Minden szabadságszerető ember a földkerekségen álljon ki a szabadságért és Ernst Zündel bebörtönzése ellen. Egyetlen európai ember sem tiltakozhat még egyszer a nem-európai népek emberi jogainak megsértésével kapcsolatban, ha most nem foglalnak elvi alapon állást az ellen, hogy Ernst Zündelt bebörtönözték nézeteiért.

Ernst Zündel az utolsó szó jogán:

„Ha egy független nemzetközi szakértői bizottság megvizsgálhatná a Holocaust történetét és arra a következtetésre jutna, hogy a mindmáig történelmi ténynek hivatalosan elfogadott verziója a zsidók elgázosításával kapcsolatban megfelel az igazságnak, akkor egy sajtótájékoztató keretében hajlandó leszek nyilvánosan bocsánatot kérni a zsidóktól, izraeliektől és a világtól. Amíg ez meg nem történik, kitartok eddigi álláspontom mellett."

www.davidduke.com

(Ford.: *Tudós-Takács János)*

JELENTÉS A HOLOCAUST-PROBLÉMA BÜNTETŐJOGI VONATKOZÁSAIRÓL

Dr. Herbert Schaller beszéde a teheráni holocaust-konferencián

Mindenekelőtt szeretném megköszönni a Politikai és Nemzetközi Tanulmányok Intézetének, hogy megszervezte ezt a konferenciát, és különösen bátorkodom kifejezni nagy tiszteletemet Dr. Mahmud Admadinezsádnak, az Iráni Iszlám Köztársaság elnökének. Ő volt az első jelentős államférfi a világon, aki azon volt, hogy nyilvánosan emeljenek ki három tényt:

1. azt a tényt, hogy a németeknek a holocausttal kapcsolatos bűnössége még nem lett kellőképpen bizonyítva;

2. azt a tényt, hogy mindaz, aki meg akarja vitatni a bizonyíték hiányát, a nyugati média üldözésének, és időnként bűnvádi eljárásnak van kitéve;

3. azt a tényt, hogy Nyugaton a vélemény kimondásának a szabadsága – legalábbis a kulcstémákban csalás.

Őexcellenciája, Dr. Ahmadinezsád elnök ezzel súlyos csapást mért a világméretű kihívásra, amely megtilt minden olyan törekvést, amely arra irányul, hogy bizonyítékot hozzon fel a holocaust megkérdőjelezésére. A holocaust-problémának történeti, politikai, nemzetközi jogi, emberjogi, és végül, de nem utolsósorban büntetőjogi vonatkozásai vannak. Ez a jelentés kizárólag a büntetőjogi vonatkozással, és különösen a valamely bűnügyben alkalmazandó eljárásokkal foglalkozik.

Jómagam itt nem történészként és nem is újságíróként beszélek, hanem kizárólag ügyvédként, aki kapcsolatba került az embergyilkoló gázkamrák problémájával. Az ügyvéd kiegészítő része a büntetőjogi rendszernek és hozzá kell járulnia olyan döntés megtalálásához, amely tényeken alapul, és ezzel segít megelőzni azt, hogy a bíróság olyan tévedéseket kövessen el, amelyek megakadályozzák küldetésének teljesítését.

Az ügyvéd személyes véleményének a gázkamrák létezésével kapcsolatban nincs jelentősége. Az embergyilkoló gázkamrák kérdésével kapcsolatos személyes véleménye nem lett és sohasem lesz kimondva egyetlen bűnvádi eljárás során sem. Ez az elv vonatkozik e jelentés szerzőjére is.

A bizonyíték kérdése döntő jelentőségű az azok ellen indított bűnügyekben, akik tagadják az embergyilkoló gázkamrák létezését. A büntetőeljárás szabályait az határozza meg, hogy mit értünk bizonyítéknak egy bűnügyben. A büntetőeljárás szabályai országonként nagyon különbözők.

Mindazonáltal egy alapelv felismerhető világszerte: mindazok, akinek az a feladatuk, hogy bírónként ítéletet mondjanak ki egy vádlott felett, semmi esetben sem óhajuk ítélni és büntetni anélkül, hogy felhasználták volna minden rendelkezésükre álló jelentős bizonyítási eszközt. Gyakorlatilag ez azt jelenti, hogy a világon egyetlen bíróság sem fog ítéletet mondani egy gyilkossággal vádolt személy felett, és nem fogja elítélni őt pusztán a tanúk kijelentései, illetve a vallomások alapján, amikor elégséges anyag áll rendelkezésre a nyomok és a bűncselekmény maradványainak DNA analízisét illetően. ▶

▶A tanúk kijelentései, illetve a vallomások önmagukban és önmaguktól nem képeznek bizonyítékot. Csakis azon tény által válnak bizonyítékká, hogy a bíróság elhiszi a tanúk kijelentéseit, illetve a vádlott vallomását. Ám a tanúk kijelentései a bizonytalanság számos tényezőjét tartalmazzák. Sok bűnügyben a ténybizonyíték objektív vizsgálata lehetséges, sőt szükséges. Egy ténybizonyíték világos és pontos ismeretet hoz létre, ellentétben a puszta hittel az emberi kijelentések korrektségében. A ténybizonyíték képes abszolúte és teljesen megcáfolni számos tanúvallomást, de a puszta vallomások sohasem képesek megcáfolni a ténybizonyítékot. A ténybizonyítékok számos típusa létezik. A holocausttal kapcsolatos vádak esetében ilyenek lehetnek például a talajpróba radar-berendezéssel, az archeológiai vizsgálatok, az anyagon végzett kémiai próbák, a szakértői jelentések a Zyklon B és a Diesel-motorok hatásairól stb.

A nyugati országok bíróságain a természettudomány sajátos területeiről származó szakértői jelentéseket és törvényszéki vizsgálatokat mindig felhasználják a tényhelyzetek analizálására és megvilágítására, amelyek a természettudományok által vizsgálható látható nyomok mögött ránk maradtak. Egyedül a holocausttal kapcsolatos vádak területén van a ténybizonyíték bemutatásának valamennyi módja nemcsak elhagyva, de megtiltva is.

Németországban és Ausztriában 1989 óta holocaust-tagadással vádolt több személyt védtem. Hajo Herman ezredessel együtt én voltam a védője Remer tábornoknak. Jelenleg David Irvinget védem Ausztriában és Ernst Zündelt Németországban. Minden bíróság elvetett minden indítványt a bizonyítékok bemutatására. Felmentő ítélet csak Ausztriában született, ahol nyolc esküdt döntötte el a bűnösség vagy ártatlanság kérdését. Nincsenek felmentő ítéletek az olyan ügyekben, amikor a bíró dönti el a bűnösség vagy ártatlanság kérdését.

A bíróságok a bizonyíték bemutatására irányuló minden indítványt az embergyilkoló gázkamrával kapcsolatos bírói figyelmeztetés miatt vetnek el. [A „bírói figyelmeztetés" kifejezést az 'Offenkundigkeit' német szó fordítására használják, amely „nyilvánvalóságot" jelent. Ha valamiről azt állítják, hogy „nyilvánvaló", akkor azt nem lehet megkérdőjelezni, sőt még megvitatni sem a bíróságon.] Teljesen téves dolog bírói figyelmeztetést alkalmazni. Olyan tény, ami bírói figyelmeztetésen alapul, nem valódi tény. Inkább csupán egy tényről alkotott vélemény. Ez a vélemény lehet igaz, de lehet téves is.

A csúf valóság az, hogy a bíróságok nem tartanak igényt semmiféle ténybizonyítékra. Az 1945. augusztus 8-i Londoni Egyezmény 21. §-a arra kényszerítette a bíróságokat, hogy ne igényeljenek semmiféle ténybizonyítékot. Ez uralja és irányítja az összes holocaust-pereket mind a mai napig. Hosszú listája van azoknak az embereknek, akik súlyos szabadságvesztést szenvedtek, és még mindig szenvednek, mert megkérdőjelezték a holocaustot. David Irving egy osztrák börtönben, és Ernst Zündel egy német börtönben ül. Gerd Honsik 42 barátja összesen 114 év börtönbüntetését tölti, mivel békés módon olyan véleményt nyilvánítottak, amely nem alkalmas és nem támogat erőszakot. Németországban évente mintegy 10 000 embert üldöznek, illetve indítanak ellenük bűnvádi eljárást a holocaust tagadása miatt.

Remélem, hogy jelentésemmel hozzájárultam a széleskörű tudatlanság eloszlatásához az embergyilkos gázkamrák kérdésével kapcsolatos bizonyítékok hiányával kapcsolatban. Ezen a Teheráni Konferencián állapították meg nyilvánosan, hogy nincsenek bizonyítékok az embergyilkoló gázkamrák mellett. Bárcsak eredményezne a bizonyítékok hiányának objektív megállapítása egy objektív analízist és megvilágítást egy előítéletmentes nemzetközi vizsgáló bizottság által!

Az itt rendelkezésre álló korlátozott időkeretben csak röviden lehetett jelezni a törvénysértéseknek és a revizionista kutatók emberi jogai megsértésének hihetetlen terjedelmét. Mindazonáltal boldogan válaszolnék minden feltett kérdésükre.

Jelentésem befejezéseként engedjenek meg egy visszapillantást a történelembe és egy hivatkozást arra a tényre, hogy a jelenlegi németek és irániak ősei egy időben már sikeresen együttműködtek egy birodalom elleni harcban. Krisztus után 378-ban a gótok és a Kelet-Római Birodalom közötti, döntő drinápolyi csata előtt germánok diplomáciai kapcsolatot létesítettek a Perzsa Birodalommal és megegyeztek egy közös fellépésben a Kelet-Római Birodalom ellen. Ennek következtében egyidejűleg támadhattak északról és keletről. Ebben a csatában a germánok biztosították későbbi győzelmüket a Római Birodalom felett, és ezzel felszabadították a perzsákat a római nyomás alól. Úgy tűnik, hogy ma a világ újra egy hatalmas birodalommal áll szemben. Ezért a békés együttműködés minden lehetséges formájának kérdése újra felmerült, ami megmentheti a világ népeinek életét és szabadságát.

Köszönöm figyelmüket.

2006. december 12.

(*Ford.: Tudós-Takács János*)

Alpin MacLaren

NÉHÁNY KÉRDÉS

…amit érdemes komolyan és őszintén megfontolni

ÍME NÉHÁNY kérdés, amelyeket érdemes megfontolni:

1. Ha Ön szereti a feleségét, az azt jelenti, hogy az összes többi nőt gyűlöli?
2. Ha Ön szereti a gyermekeit, az azt jelenti, hogy gyűlöli az összes többi gyereket?
3. Ha Ön szereti a családját, az azt jelenti, hogy minden más családot gyűlöl?
4. Ha azt szeretné, hogy a saját családja a saját házában éljen, az azt jelenti, hogy minden más családot gyűlöl?
5. Ha csak családtagokat hív meg egy családi összejövetelre, Ön a családja felsőbbrendűségét vallja?
6. Ha Ön dicsekszik a gyermekeivel, az más gyermekek elleni gyűlöletbeszéd?
7. Ha Ön büszke a saját családjára, az más családok elleni gyűlölködés?
8. Mások elleni gyűlölet az, ha Ön halála után a jogos örököseinek adja tovább a vagyonát, és gyűlölet az ő részükről, ha ezt a vagyont saját maguknak akarják?
9. Ha az Ön környezetében mindenkit tisztelnek azért, mert büszke a családjára, nem illeti meg Önt ugyanúgy tisztelet azért, mert Ön is büszke a családjára?
10. Ha más családok, akiknek van saját házuk, megpróbálnak beköltözni az Ön házába, és kilakoltatni az Ön családját, nem az a jogos és tisztességes eljárás az Ön részéről, ha megvédi az otthonát és kikergeti a betolakodókat?

Ha ezekre a kérdésekre őszintén válaszolt, akkor látja, hogy amit manapság a média gyűlöletnek bélyegez, annak valójában semmi köze a gyűlölethez. Szeretni és védeni azt, ami az Öné, és arra vágyni, hogy együtt élhessen azokkal, akiket szeret, jó, egészséges és tisztességes dolog. Ha az ember rájön, hogy a faj valójában csak a kiterjedt családja, a dolgok sokkal világosabbak. Minden más faj tudja ezt. Megvannak a saját szervezeteik, a saját céljaik. Védik a hozzájuk tartozó embereket. A Fehér faj azonban elfelejtette ezt a döntő jelentőségű tényt.

Most pedig gondolkodjon el a következő kérdéseken:

1. Tisztességes lenne-e egy férfi részéről, ha minden más nővel jobban törődne, mint a saját feleségével?
2. Tisztességes lenne-e egy anya részéről, ha kevésbé szeretné a saját gyermekeit, mint minden más gyermeket?
3. Tisztességes lenne-e egy férfi részéről, ha kevésbé szeretné a saját családját, mint minden más családot?
4. Tisztességes lenne-e, ha arra kényszerítené a családját, hogy engedjék át az otthonukat más családoknak, olyanoknak, akiknek már van otthonuk?
5. Tisztességes lenne-e, ha Ön arra kényszerítené a családját, hogy ne tartsanak családi összejövetelt, hanem legyen helyette általános találkozó, mindenféle családoknak?
6. Tisztességes lenne-e, ha hallgatna a saját gyermekeiről és helyette mások gyermekeivel dicsekedne?
7. Tisztességes lenne-e rendszeresen más családokat dicsérni, miközben a saját családját sohasem dicséri meg?
8. Tisztességes lenne-e halála után idegenekre hagyni a vagyonát, és semmit sem juttatni a törvényes és méltó örököseinek?
9. Tisztességes lenne-e, ha Ön eltitkolná a családja iránt érzett büszkeségét, miközben a környezetében élő összes többi családot tisztelik azért, mert büszkék a családjukra?
10. Tisztességes lenne-e, ha Ön semmit nem tenne azért, hogy megvédje a családját olyan más családoktól, akiknek már van saját házuk, de megpróbálnak beköltözni az Önébe, és elűzni az Ön családját?

Napjainkban a fehér embertől ezeket a tisztességtelen dogokat várják el! Elvárják tőlünk, hogy jobban aggódjunk a nem-fehérekért, mint a fehérekért. Elvárják tőlünk, hogy szeressünk minden más fajt, de szégyenkezzünk a sajátunk miatt. Elvárják tőlünk, hogy odaadjuk más fajoknak az otthonunkat, a lakónegyedünket, a városainkat, a nemzetünket és még a lányainkat is. Elvárják tőlünk, hogy más kultúrákat tiszteljünk, és a sajátunkat lenézzük. Elvárják tőlünk, hogy ne tegyünk semmit az országunk védelmében, a nem-fehér bevándorlók inváziója ellen. Elvárják, hogy fogadjuk el, hogy nemsokára kisebbségben leszünk a saját országunkban és elvárják, hogy semmit ne tegyünk ez ellen.

Azok, akik tisztességesek közülünk, nem fogják elfogadni ezt a tisztességtelen viselkedést, amit ránk kényszerítenek. Szeretni fogjuk a családjainkat, a népünket, és megvédjük az országainkat. A tisztesség nehéz teher, akárcsak az, ha egy sebesült bajtársat biztonságos helyre kell vinni. De emlékezzenek: a becsület nélküli ember nem is ember.

Robert Faurisson

A VARSÓI GETTÓFELKELÉS

Zsidó zendülés vagy német rendőrségi akció?

Április 19-e környékén a média és a politikusok minden évben megemlékeznek arról az eseményről, amit ők varsói gettófelkelés – lázadás vagy – zendülés névvel illetnek. Az újságírók tudósításaiban az ügy eposzi és szimbolikus méreteket ölt. 1993 áprilisában egy New York-i holocaust megemlékezésen Al Gore amerikai alelnök így nyilatkozott: „A varsói gettó története korunk szent irata”. A „történet” valójában legenda, aminek csak részben van valós történelmi alapja.

„Nem volt zendülés.” Ez Marek Edelman megjegyzése, aki a gettóban az egyik felfegyverzett zsidó alakulat vezére volt. Hozzátette: „Még a napot sem mi választottuk meg; a németek tették azzal, hogy bejöttek a gettóba az utolsó zsidókért.” Edelman azt is állította, hogy a fegyvert fogó zsidók száma nem haladta meg a 220-at. (A zsidó gettó-harcosok számáról szóló egyéb becslések néhány száz és 2000 között ingadoznak. Mindenesetre, a harcokban a gettó lakóinak csak csekély hányada vett részt.)

Edelman nézetét Yitzhak Zuckerman, a gettóbeli felfegyverzett zsidók főosztagának egy másik vezére, is megerősítette. Zuckerman a zsidó harcosok „háborús céljait” ezekkel a szavakkal határozta meg: „Számunkra ez a védekezés megszervezéséről szólt, nem pedig a lázadásról. Lázadás esetén a lázadók kezdeményeznek. Mi csak meg akartuk védeni magunkat; a kezdeményezés teljesen a németeké volt.”

Nem egy egész közösség felkelése volt ez szabadsága elnyeréséért, vagy azért hogy ellenálljon a deportálásnak. Inkább csak viszonylag kis létszámú fiatal zsidók reakciója akik, látván, hogy szentélyükbe német csapatok hatolnak, először viszontválaszként harcolni kezdtek, majd a harmadik napon sikertelen menekülésbe fogtak, és végül bekerítve feladták a fegyveres ellenállást.

Az egész ügyet – pontosítva – német rendőri akciónak kellene nevezni, nem pedig a varsói zsidók „felkelésének” vagy „zendülésének”. Összehasonlításul, Varsóban (1944. augusztus-október) a lengyel hadsereg, „Bor” Komorowski tábornok vezetésével valóban felkelést szervezett. Erről a hősies felkelésről azonban – amit szovjet jóváhagyással a németek belátásuk szerint fojtottak el – a média alig tesz említést. A lengyelek olyan bátran harcoltak, hogy teljes katonai méltósággal adhatták meg magukat a németeknek, és a Genfi Egyezményt alkalmazva rájuk hadifoglyokként bántak velük, nem pedig terrorista zendülőkként.

Ahhoz, hogy megérthessük, 1943. április-májusában mi történt a varsói gettóban, fontos tudnunk, a németek miért döntöttek rendőri akció mellett. A város „zsidó-negyedében” vagy „gettójában” 36 000 hivatalosan nyilvántartott lakos volt, valamint minden valószínűség szerint több mint 20 000 rejtegetett lakó. A gettó bizonyos értelemben város volt a városban, amit a német megszálló erőkkel – még a zsidó „terroristák” ellenében is – együttműködő „zsidótanács” (Judenrat) és zsidó rendőrség irányított. Sok ezer zsidó dolgozott keményen a gettó műhelyeiben és gyáraiban a német háborús erőfeszítésekhez elengedhetetlen termékek előállításán.

Jürgen Stroop tábornok *(középen)* vezeti az 1943-as német rendőrségi akciót a varsói gettó ellen

A Varsó központja elleni 1942. augusztus 21-i első szovjet légitámadást követően a lakosok védelmére, német parancsra a városban mindenhol búvóhelyeket építettek, beleértve a gettót is. A zsidókat az óvóhelyekhez – amik a legendákban „bunkerek” és „erődítmények” lettek – szükséges cementtel és az egyéb anyagokkal a németek látták el. Ezeknek a „földalatti menedékeknek és búvóhelyeknek a hálózata” olyan kiterjedt volt, hogy egy kiemelkedő holocaust-kutató történész szerint „a gettó központi részében létrehozott óvóhelyek egyikében végül minden egyes gettóbeli zsidónak megvolt a maga helye”.

Kis, felfegyverzett, nem több mint 220 fős csoportok működtek aktívan. A legfontosabb ezek közül a „Zsidó Harci Szervezet” (JCO) volt, amelynek tagjai főleg húszas éveikben lévő fiatalemberek voltak. „Általános harci szabályzatuk” a zsidó rendőrség, a zsidótanács és a Werkschutz (a gyárakat és műhelyeket védő szolgálat) elleni „terrorcselekményeket” írt elő. Eme JCO szabályzat kifejezetten azt mondja, hogy „az ellenségre irányuló fő akciótervet – a szabotázst és terrort – a vezérkar dolgozza ki”.

Ezek a „harcosok” vagy „terroristák” ennek megfelelően „szabotást és terrort” alkalmaztak, hogy a zsidó gettó rendőrséget, a zsidótanács tisztviselőit és a műhelyőröket szétzilálják. A „terroristák” a gettó élénk ipari és kereskedelmi életéből is hasznot húztak, fenyegetéssel és zsarolással zaklatták a kereskedőket és a lakosokat, váltságdíjért még otthonaikban is fogva tartották őket. Fegyvereket a Varsóban állomásozó katonáktól tudtak venni, akik jóval a frontvonal mögött tartózkodó egyéb csapatokhoz hasonlóan, gyakran alulképzetten, motiválatlanul, szedett-vedett egységekben szolgáltak. A gettó-„terroristák” még gyilkos támadásokat is végrehajtottak a német csapatok és a zsidó kollaboránsok ellen.

A gettó egyre kevésbé volt már biztonságos. Ezért a lengyel lakosság a gettó létezése miatt egyre ellenségesebb lett, a németek pedig a maguk részéről attól tartottak, hogy fenyegetést jelenthet a város hadigazdaságban betöltött jelentős vasúti összekötő szerepére és a csapatoknak a keleti frontra történő szállításban betöltött központi szerepére. Himmler ezért úgy döntött, hogy a műhelyekkel és gyárakkal a Lublin-i területre telepíti át a zsidó lakosságot, a gettót pedig földdel teszi egyenlővé és helyébe parkot létesít. A németek először megpróbálták a zsidókat meggyőzni, hogy fogadják el az áttelepítést. A „terroristák” azonban erre nem voltak hajlandók, mivel tudták, hogy egy ilyen áttelepítés számukra egyszerre pénzügyi bázisuk és mozgásszabadságuk elvesztését is jelentené. 1943. április 19-ig minden erejükkel ellenálltak, amikor Himmler parancsára a még a gettóban maradt zsidók erőszakos kitelepítésére rendőri akció vette kezdetét.

Aznap reggel hatkor a Ferdinand von Sammern-Frankenegg SS ezredes parancsnoksága alatt álló csapatok egyetlen lánctalpas teherautóval (amit a franciaországi invázió során zsákmányoltak) és két tankkal megtámogatva behatoltak a gettóba. A „terroristák” vagy gerillák kezdetben keményen ellenálltak, 16 német SS katonát, hat ukránt (úgynevezett „Askaris”-t) és két lengyel rendőrt megsebesítettek, egy lengyel rendőrt pedig megöltek.

Himmler, aki minél kevesebb sebesültet akart, feldühödött. Ugyanaznap reggel von Sammern-Frankenegget felmentette a parancsnokság alól és helyébe Jürgen Stoop SS tábornokot állította. Stoop, aki, hogy ne legyen sok sebesült, azt a parancsot kapta, az akciót lassan hajtsa végre, a következőképpen így is tett: a csapatok minden reggel behatoltak a gettóba, az épületeket megtisztították a lakosoktól, a légvédelmi óvóhelyeken rejtőzködő zsidók kihajtására pedig füstgyertyákat (és nem mérgező gázokat) használtak; az épületeket kiürítésük után lerombolták. A csapatok a gettót minden este lezárták, hogy éjjel senki se menekülhessen.

A csatározások 1943. április 19-től május 16-ig tartottak, tehát a művelet összesen 28 napot igényelt. A harmadik napon sok felfegyverzett zsidó harcos menekülni próbált, többségüket lelőtték, vagy elfogták. Néhány jelentéssel ellentétben a gettó lerombolására a német parancsnokság nem hívott légi segítséget, a művelet során nem volt légi bombatámadás.

A zsidó halottak száma ismeretlen. A gyakran idézett 56 065-ös létszám valójában a letartóztatott zsidók száma. Ezeknek többségét deportálták, sokukat a Treblinka-i ideiglenes táborba, ahonnan azután Majdanekbe (Lublinba) vitték őket. A műveletben a németek összesen 16 embert vesztettek. (Ebbe egy lengyel rendőr is beletartozik.)

Nem kérdőjelezhetjük meg sem a gettóbeli zsidó-ellenállás bátorságát, sem az egész ügy tragikus jellegét; a civil lakosság a különféle heterogén német egységek és a gettóban szétszóródott zsidó gerillák kereszttüzébe került. Azonban szemben egyes nagyszabású propagandisztikus állításokkal, ami történt az messze sem „apokaliptikus” lázadás volt, ahogy egy író mostanában nevezte, kiváltképp nem, ha észben tartjuk, hogy a 28 nap alatt a brit és amerikai légierők bombatámadási során, az egész világon, csatatereken és európai városokban, civilek és katonák tízezrei haltak meg.

Journal of Historical Review,
March-April 1994
(Ford.: Parragh Mónika)

„EGYÜTT ÁLLOK ÉS BUKOM A NÉPEMMEL – EZ AZ ÉN SZOCIALIZMUSOM.”

Egy német herceg felhívása (1975)

Ennek az üzenetnek a szerzője, Friedrich Christian von Schaumburg-Lippe herceg 77 éves korában, 1983-ban hunyt el. Egész életén át szenvedélyes hazafi volt, és a következő, 1975-ben írt felhívását hagyta hátra. Ez a felhívás többet árul el az életéről, mint amit feltárna egy életrajz. Ez a nyilatkozat figyelmeztetés és a hazafias kötelességre való felhívás. Igazsága minden időben alkalmazható.

Felkértek, hogy ezt a felhívást intézzem a honfitársaimhoz, és még ebben az időben is, ami a legnagyobb szellemi zűrzavar és példátlan politikai tanító kora, bátran szóljak a lehangolt, közömbös, csüggedt, óvatoskodó, átnevelt és kishitű emberekhez, hogy újra hitet öntsek beléjük. A mi Nemzetünk büszke lehet ragyogó múltjára, és mint minden más népnek, neki is joga van ahhoz, hogy döntsön a saját jövőjéről.

Lehet, hogy származásom és életutam a maga teljes nagyszerűségében és titokzatosságában éppen engem készített elő arra, hogy megtegyem ezt a felhívást, mivel éltem a császárság idején, a Weimari Köztársaság alatt és Hitler Harmadik Birodalmában is, annak egész fényes perspektívájával és tragédiájával.

Mint abban az időben Európa leggazdagabb arisztokrata házai egyikének tagja, könnyen kimaradhattam volna a politikából és tevékenykedhettem volna egyedül vagyonom megőrzése és gyarapítása érdekében. A mai gondolkodás szerint bizonyosan a legirracionálisabb kezdet volt, amikor 1928-ban, 22 éves koromban felkerestem Hitlert Münchenben az ő szörnyű lakásában a Schelling Strassén, hogy megkérjem őt: fogadjon el engem a meglehetősen jelentéktelen, Német Nemzetiszocialista Munkáspárt tagjának. Ebben az időben ezt a pártot 12 személy képviselte a Reichstagban.

Nem kevésbé irracionális volt a tanács, amelyet Hitler adott nekem, és számomra irracionális volt nem figyelembe venni azt: gondoljam meg alaposan belépésemet egy Munkáspártba – figyelembe véve, hogy egy olyan házhoz tartoztam, amely 1918-ig nemzetünk vezető arisztokráciája között szerepelt.

Mindennek ellenére én csatlakoztam. Ez a „modern” ember szemében nem „józan” döntés, és nem követendő példa a jelen korunkban.

De 1933-ban, amikor egy Reydt-ből származó könyvelő fia segítőjeként alkalmazott, a döntést okosnak és jól átgondoltnak tekintették. Ennek az embernek a neve dr. Joseph Göbbels volt, és mindenki nagyon kereste a kegyét, még azok is, akik 12 évvel később, amikor meghalt, követ vetettek rá, és ami még rosszabb, gyalázták.

1945 után, a háború utáni első években ismét szembeszálltam mindazzal, amit „józan észnek” tekintettek, mivel nem állítottam azt, hogy a Német Birodalom szolgálatában végzett munkámra kényszerítettek, vagy hogy a munkám még rosszabb valami megakadályozására, vagy ellenállás kifejtésére irányult, hanem világossá tettem, hogy meggyőződésemből cselekedtem és odaadással szolgáltam. Ezt a vallomást, amelyet a könyveim már tartalmaznak, most meg kívánom ismételni a fiatalabb nemzedék hasznára, amelyből elhallgatták az igazságot, egy nép – a mi nemzetünk! – egyedülálló áldozatának igazságát, és a szüleik, valamint a nagyszüleik történelmi teljesítményeit. Azokhoz szándékozom szólni, akik nem lehetnek tanúi ennek az igazságnak. Ez a jelenlegi állam (BDR/DDR), amelyben a mi fiataljainknak nincs semmi kapcsolata, nem szabad választások eredménye, hanem szemfényvesztés gyümölcse, a győztes szövetséges erők és az ő német alárendeltjeik alkotása.

Hogyan kezdődött el ez azokban a napokban, az úgynevezett végső órában? Mint az egész emberi történelem legnagyobb embervadászata vette kezdetét, és a történelem nem tud megnevezni egyetlen példát sem olyan vad kegyetlenségre, amely valaha rázúdult volna egy védtelen népre, amilyenben a németeknek volt részük 1945. május 8-a után.

Annak, érdekében, hogy eltereljék a figyelmet ezekről a bestiális cselekedetekről, amelyek milliónyi ártatlan áldozatot követeltek, kirakatpereket kezdeményeztek az úgynevezett (német) háborús bűnösök ellen. A győztesek által elkövetett tömeggyilkosságok egy gyorsan kihirdetett amnesztia hatálya alá kerültek. Németország abban az időben egy hatalmas koncentrációs tábor volt. Bizonyos egyesületeket és szervezeteket teljes egészükben kollektíve bebörtönözték. A következő években százezrek haltak meg az éhségtől és a kétségbeeséstől azokban a táborokban, amelyek célja az emberek „megtörése” volt. A szűkre szabott élelmiszer-fejadagok további számtalan embert a tönk szélére sodortak. Közel 15 millió németre vadásztak a tisztségük alapján, mint „nácikra”.

A gyűlölet pszichózisának lettünk rabszolgái, és ez a gyűlölet nem azokból a bűnökből eredt, amiket a németek állítólag elkövettek. Nem, ez sokkal régebbi gyűlölet volt! Ez ugyanaz a gyűlölet volt, amely a szégyenletes versailles-i békeszerződést diktálta, ahol egy demokratikus Németországnak kellett megsemmisítenie önmagát. Ez a gyűlölet tombolt az első világháborúban Hitler, az NSDAP és a Wehrmacht ellen. Ez a gyűlölet mozgósította a világ véleményét Németország ellen már akkor, amikor még senki sem beszélt semmilyen háborús bűnökről. Ez a gyűlölet késztette az amerikai zsidó Henry Morgenthaut arra, hogy 1933. február 1-én kijelentse a világ előtt: az USA belépett a második világháború szakaszába (Fortland Journal, 1933. XII. 2.).

Még mindig ugyanaz az engesztelhetetlen gyűlölet működik népünk ellen és táplálja az ellentéteket. Még ha egyetlen nép sem kívánta az első és második világháborút, akkor is hagyták, hogy belesodorja őket abba a gyűlölet propagandája. Senki sem óhajtja a harmadik világháborút, amelynek ugyanolyan biztosan be kell következnie, mint az előző kettőnek, ha végre nem térünk rá a helyes útra, és nem ismerjük fel a nemzetek igazi ellenségét, és meg nem állítjuk az előretörését. Be kell vallanom, hogy még mi is túl későn ismertük fel az igazi összefüggéseket.

Nem számoltunk annak a viszonylag kis klikknek a hatalmával, amely sok ember számára a legjobb üzletet biztosítja, amely mindenütt hadilábon áll az örök értékekkel és szálka magának a természetnek a szemében. Pontosan ez a lobby-csoport az, amely a világ urává lett a marxista materializmus által, amely az adás-vételt tette ideológiája lényegévé. Kigúnyolta a munka, a tulajdon és a birtoklás minden eszményét, amelyek most elvesztették a teljes etikai jelentésüket. A nemzetközi marxista materializmus az, amely ellentétes a természet valódi törvényeivel, amely minket a feneketlen mélységbe vezet.

Mi már felismertük ezt a nemzetiszocializmus által megsemmisített ellenszenves ideológiát, de ezeknek a nemzetközi összeesküvőknek bevallott célja az volt, hogy népünket kiszolgáltassa ennek a valóságos pestisnek. Ezért szükségük volt háborúra, és ezért kellettek nekik alárendeltek. Legtöbbjüket a szociáldemokraták soraiban találták meg. Azt mondják, hogy valaki vagy az ostobasága, vagy az alapvető jelleme miatt lesz szociáldemokrata. Ha megvizsgálják a vezető szociáldemokratákat, akkor bizonyosan a legnagyobb részükre érvényes ez az igazság.

Az SPD áruló magatartása az első világháború alatt és után teljes köteteket tölt meg. Az egyik vezető funkcionárius, Friedrich Stampfer 1918. október 20-án a „Vorwärts” című pártlapban a következőket írta: „A szocialisták eldöntött célja, hogy Németország mindörökre letegye a harci zászlóit, anélkül, hogy utoljára győzelmesen hozná haza.”

Még a Harmadik Birodalomban, különösen a második világháború alatt, ezek a szocialisták azok közé tartoztak, akik a nemzetünk ellenségeit segítették. Éppen úgy, mint 1918-ban, 1945-ben is készek voltak végrehajtani a győztesek akaratát saját honfitársaik ellen. Tartozom az igazságnak azzal a kijelentéssel, hogy a kevés lélekszámmal rendelkező nemzeti érzelmű szociáldemokraták közé tartozott az elnökük, dr. Kurt Schumacher. (A szeparatista Adenauerről ez volt az ítélete: „A szövetségesek kancellárja.”) De nem szabad elfelejteni a szocialista Hoegnert sem, aki a szövetséges igazságügyi gengsztereknek tett szolgálatot, mint számos kivégzés tanúja Nürnbergben.

Amikor a kereszténydemokraták, mint a győztesek kiszolgálói kifogytak az erejükből, és kezdték bevonni a szociáldemokratákat az üzelmeikbe, ezek spontán kezdték kialakítani a maguk közismert ideológiáját. Ott folytatták, ahol 1933. január 29-én abbahagyták. Mihelyt 1969-ben átvették a teljes hatalmi bázist, szisztematikusan rombolni kezdték a faji és erkölcsi állomány maradványát, ami a két és fél évtizedes átnevelés után még megmaradt. Ezt követően alig maradt olyan területe az életünknek, amit a szocialisták nem alakítottak át fertővé.

Hamarosan visszaemlékeztek régi kipróbált és valódi gyakorlatukra: üldözni kezdték a másképpen gondolkodókat, különösen a nacionalistákat. Pontosan úgy, ahogy 1933 előtt, az igazságszolgáltatást – de nem csupán azt – a politikai rendszer szajhájává tették, és most azt merik mondani: „Minden idők legszabadabb állama.”

Ők azok, akik azt állítják, hogy „a nemzetiszocialisták üldözték őket”, annak ellenére, hogy többnyire csupán azt kapták meg, amire rászolgáltak Hitler hatalomátvétele utáni, brutális, elnyomó módszereikkel. El kell csak olvasni az SPD-képviselő, Otto Wells 1933. március 24-i beszédét – a hatalomátvételi törvénnyel kapcsolatban – és Hitler válaszát. Az ő 1933-as szégyenteljes kimúlásuk a legteljesebb alkalmatlanságuk következménye volt, azzal együtt, hogy csak az az alternatíva maradt: kommunizmus, vagy Hitler.

Azok is ők, akik a legbuzgóbb tanítványai és végrehajtói az átnevelési programnak, amely bele akarta ültetni ifjúságunk lelkébe a jobbágysors iránti vonzalmat. Ebben ők még a cionista hűbéruraikon is túltettek, akiknek a céljai világosan ki vannak dolgozva Louis Nizer: *„What shall we do with Germany?”* („Mit fogunk tenni Németországgal?”) című, 1942-ben közzétett könyvében.

Természetesen, nem ők az egyetlenek, akik a népünket rombolják, de a kommunista és a szakszervezeti kollégáikkal együtt ők a legveszélyesebbek. Még a legtájékozatlanabb ember is láthatja, hogy a

népünk elidegenítésének zord irányvonalát pontosan ez a csoport támogatta.

Amit napjaink politikai sarlatánjai hirdetnek, bármit is prédikáljanak a mindenfajta irányzatú és színezetű nézetek pulpitusairól, csupán képmutatás és a jóhiszemű emberek becsapása.

A szellemi irányzatok közti választás próbaköve *Rudolf Hess*. Nem annyira börtönőreire gondolok, akiknek elmondhatatlan kegyetlensége egy ártatlan ember iránti bánásmódban minden addigi mértéket felülmúl. Inkább a demokrácia önjelölt Szent Grál-őreire gondolok, az emberiség apostolaira, akik „embertársainkról" fecsegnek, mintha ellenségeink minket még mindig e szó fényében vennének szemügyre. Ha ez így lett volna, eltekintve magától a háborútól, ők az egyoldalú amnesztia helyett – legalábbis a háború végén – ezt a szót bizonyosan kiterjeszthették volna éppen úgy az ellenségeikre is. Akkor most nem tagadnák meg az önrendelkezést, nem létezne az újraegyesülés problémája, sem az „ellenséges állam" záradék. A második világháború feltételezett oka, Hitler és a nemzetiszocializmus eltávolítása ki lett volna küszöbölve.

[Az USA-val és az USA Irak elleni támadásával ésszerűen párhuzamba hozható a rezsimváltozással való fenyegetés – *a szerk.*]

Bárhová néz az ember, a hazugság, színlelés és a képmutatás uralmát látja.

Ha ezen változtatni akarunk, fáradhatatlanul, a legkisebb részletekbe menően kell beszélnünk a fiatalokhoz, tudatosítani kell számukra, hogy milyen veszély fenyegeti őket, és milyen oldalról. Tudniuk kell, hogy őket rossz célra használták fel és félrevezették az uralmon lévő politikai erők. Azt is tudniuk kell, hogy a jelenlegi ideológiák csak a nép további rabszolgává tételének eszközei, és ezeknek az ideológiáknak nincs létjogosultságuk.

Csakis egy alternatíva létezik: a természet mellett dönteni és megtartani annak törvényeit. A természethez hű politika eszméje nem új elgondolás: ez a mi cselekvésünk irányjelzője. Minden cselekedetet egyedül a természet törvényei szerint kell irányítaniuk, és akkor minden a helyére kerül. Nincs jobb tanító, nincs ennél magasabb mérce.

Ezzel újra a megfelelő sorrendbe helyezzük a természet törvényeit, az anya, a család, a faj, az állam, a nemzet örök értékeit, a tiszteletet a népek közötti különbségek iránt (anélkül, hogy megítélnénk ezeket a különbségeket), valamint a tiszteletet a teljesítmények, a szerepmodellek és az élőlények (az emberek, állatok és növények) birodalmával szemben.

Ha mi, bárhol meggyőzően be akarjuk mutatni ezt a fiataljaink számára, a példánk által kell vezetnünk őket. Újra ki kell nyilvánítanunk feltétlen elkötelezettségünket Németország, a mi szülőföldünk iránt. A számos névtelen férfi és nő önfeláldozó fáradozásának, és az igazságszerető, bátor külföldi történészek munkájának köszönhetően lehetséges volt áttörni időről időre a hazugságoknak a népünk gyalázói által emelt sorompóit, még a jogi korlátok ellenére is.

Még a jelenlegi helyzet megváltoztatásának látszólagos lehetetlensége sem téveszthet meg minket. Az igazságot nem lehet örökké elnyomni, és a történelemhamisítókkal, a népünk megrontóival való leszámolás napjának el kell jönnie.

Ezért minden okunk megvan rá, hogy őszintén és magabiztosan teljesítsük a kötelességünket. Ez annál inkább érvényes a háborús nemzedék sok – sajnos, túlságosan sok – képviselőjére, akik meglapultak az átnevelés áradatának vihara előtt és csendesek maradtak. Bizonyára, sokan túlságosan elcsüggedtek a háború alatt a népükért vívott hősies, de látszólag eredménytelen küzdelem után, és ezért nem álltak ellent a háborút követő hazugságok szennyes áradatának.

De ők – meggondolatlanul – védelem nélkül hagyták a gyermekeinket, amikor a németellenes iskolai oktatás megmérgezte a lelküket. Ez a felhívásom főleg nekik és a közöttünk élő fiatalabbaknak szól. Azokhoz szól, akiknek a természetes érzékeik még működnek, azokhoz, akik még mindig németként gondolkodnak, éreznek és cselekednek. Most mindenkinek meg kell mutatnunk, hogy a Hazánknak még mindig vannak szuverén emberei.

Legyetek példaképek mindenütt, ahol szükséges: a családban, a munkahelyeteken, barátaitok körében és minden más helyen. Csak így fog sikerülni nekünk megteremteni a feltételeit egy olyan jövőnek, amelyért érdemes élni.

„HA A NÉMETEK ÖSSZEFOGNAK, KÉPESEK KIŰZNI AZ ÖRDÖGÖT A POKOLBÓL."

Friedrich Christian von Schaumburg-Lippe herceg
(Ford.: Tudós-Takács János)

JOSEPH ÉS MAGDA GOEBBELS UTOLSÓ LEVELEI

Sok liberális, aki „Joe bácsit", vagyis Sztálint támogatta a második világháború alatt, gaztettnek vallja, hogy Joseph és Magda Goebbels úgy döntöttek a háború legvégén, hogy magukkal viszik gyermekeiket a másvilágra. Számos nemzetiszocialista választotta azt, hogy meghal a gyermekeivel együtt, de ők nem kegyetlen szörnyetegek voltak, hanem képtelenek voltak elviselni azt a gondolatot, hogy a szeretteik – a feleségük, a gyermekeik, az édesanyjuk, az édesapjuk – ki legyenek téve azoknak a leírhatatlan kegyetlenségeknek, amiket a német polgári lakosok ellen a második világháború után elkövettek. Több, mint 1 millió német nőt erőszakoltak meg; gyermekeket gyilkoltak meg a szüleik jelenlétében. Az alábbi két levelet Joseph és Magda Goebbels fiukhoz, Harald Quandt hadnagyhoz írták.

DR. JOSEPH GOEBBELS LEVELE MOSTOHAFIÁHOZ, HARALD QUANDTHOZ
1945. április 28-án, a Führer-bunkerben

Drága Harald!

Lent vagyunk a Birodalmi Kancellária Führer-bunkerében, bekerítve, miközben az életünkért és a becsületünkért harcolunk.

Csak az Isten tudja, hogy miként fog ez a küzdelem véget érni. De azt tudom, hogy ez számunkra halottakra, vagy élőkre becsülettel és dicsőségesen fog befejeződni. Nem hiszem, hogy újra viszontlátjuk majd egymást. Ezért ezek lesznek az utolsó szavak, amelyeket tőlem kapsz. Remélem, ha élve kerülsz ki ebből a háborúból, tisztelettel gondolsz majd édesanyádra és énrám is. Nincs szükségünk az életben maradásra, hogy hatással lehessünk népünkre.

Büszke lehetsz arra, hogy ilyen anyád van. Az utolsó éjjel a Führer a [Nemzetiszocialista] Párt arany dísztűjét adományozta neki, amelyet évekig hordott a zakóján. Azt hiszem, édesanyád megérdemelte.

A jövőben egyetlen küldetésed van: légy méltó arra a nagy áldozatra, amelyet mi készülünk meghozni. Tudom, hogy méltó leszel. Ne engedd, hogy az a lármás hazugság, aminek terjesztésére a világ készül, megzavarja a tájékozódásodat. Egy nap a hazugságok súlytalanná válnak, és az igazság győzni fog. Ütni fog az óra, amikor mi mindezek fölött olyan tisztán és bűntelenül fogunk állni, mint amilyen a hitünk és a feladatunk volt. Légy büszke, hogy olyan családhoz tartoztál, amely még a balsorsba is, az utolsó pillanatig hűséges volt a Führerhez és az ő szent ügyéhez!

Fogadd legjobb kívánságaimat és legmelegebb köszöntésemet.

Papa

[Harald Quandt (1922-1967) a későbbiek során sikeres üzletember lett, és öt leánya született. *A szerk.*]

MAGDA GOEBBELS LEVELE HARALD QUANDTHOZ
1945. április 28-án, a Führer-bunkerben

Drága fiam!

Hat nappal ezelőtt érkeztünk ide, a Führer-bunkerbe – Papa, hat testvéred és én –, hogy az egyetlen lehetséges és tisztességes módon vessünk véget a mi nemzetiszocialista életünknek. Nem tudom, hogy megkapod e valaha ezt a levelet. A [gyermekek] túlságosan jók az utánunk jövő életre, és az irgalmas Isten meg fogja érteni, hogy nekem magamnak kell őket ettől megszabadítanom. Adjon az Isten erőt nekem, hogy teljesíthessem ezt a végső és legkeményebb feladatot! Nekünk most csak egyetlen célunk van: hűségesnek lenni a Führerhez mindhalálig. Az, hogy vele fejezhetjük be az életünket, a sorsnak olyan kegyelme, amelyre sohasem számítottunk.

Harald, drága fiam, el akarom mondani neked a legjobb dolgot, amelyet az életem folyamán tanultam: légy hűséges – hűséges önmagadhoz, hűséges minden emberhez és hűséges a Hazádhoz!

[*Az első oldal vége.*]

Nehéz egy új lapot kezdeni. Ki tudja, hogy befejezhetem-e? Nagyon sok szeretetet és erőt akarnék neked adni, és elvenni mindazt a fájdalmat, amit a mi elvesztésünk okoz. Légy büszke ránk, és próbálj minket elfelejteni büszkén és boldogan! Mindannyiunknak meg kell halnunk. Nem gyönyörűbb-e rövidebb ideig élni becsületesen és értékesen, mint hosszú életet egy szégyenletes zsarnokság alatt?

Be kell fejeznem. Hanna Reitsch [a nagy német női repülő] viszi magával ezt a levelet. Ő kirepül [a körülzárt Berlinből]!

A legédesebb, legmélyebb, leganyaibb szeretettel ölellek.

Drága fiam, élj Németországért!

Édesanyád

(Ford.: Tudós-Takács János)

Bemutatkozik:

PAUDITS ZOLTÁN KÖLTŐ

Paudits Zoltán (1966), költő, író, újságíró. Eddig négy verseskötete látott napvilágot. Több antológia és irodalmi lap is publikálja verseit, cikkeit a Magyar Fórum közölte. Jelenleg a Szittyakürt munkatársa és egyben Olvasószerkesztője.

A XXI. század kezdetén szerte a világon vészharangok kondulásától hangos az éter. Harcok és háborúk dúlnak mindenütt a hatalomért, a pénzért. A keresztény lélek Krisztus második eljövetelére vár, arra, hogy legyen végre Igazság a földön. Elnyomók és elnyomottak, diktátorok és leigázottak egyenlőtlen küzdelme ez. A levegő forr, szikráznak a tekintetek, csapkodnak körülöttünk a bombák, durvulnak a szavak. Az elnyomottak helyzete egyre reménytelenebb, miközben a burzsoá hatalom a kulisszák mögött már dörzsöli az ártatlanok vérétől ázott tenyerét és várja, hogy a Kígyó utolérje saját farkát és ezzel végleg trónjára üljön a sátán.

Óvatosan fogalmazok, ha azt mondom, a huszonnegyedik órában vagyunk. Ki kell mászni a tespedtség mocsarából, fel kell ébredni végre. A kakas talán utolsót kukorékolt, ha most nem halljuk meg rikoltását, lehet, hogy többé nincs kiút!

A liberális, egyház és Isten ellenes világhódítók aljas működéseit, szemfényvesztő csalásait, hazugságait, mocskos üzelmeit felismerve és saját bőrömön is érezve, a nyomorban élők, kitaszítottak, megalázottak mindennapi küzdelmeit látva álltam be én is azon „fáklyavivők” sorába, akiknek töretlen hittel és kitartással kell tartani a lángot, mutatni az utat és táplálni a fáradni látszó, elcsigázott szívekben a reményt.

Sajnos, a költők, írók, újságírók többsége a baloldali bagázs sajtómágnásait és médiacsászárait szolgálja és pitizik, nyalizik, mint egy nyáladzó kis pincsikutya. Az ilyen firkász eladja lelkét egy jó kis havi fizetésért, egy-egy irodalmi díjért, TV szereplésért. Ezeknek a tollforgatóknak a könyvei, sajtótermékei kapnak széles körben reklámot és javarészt csak az ő „műveikkel” találkozhatnak az olvasók. Így táplálják évtizedek óta azt a meghamisított történelmet, üres frázisokat tartalmazó és erkölcstelenségekre buzdító, gyakran Istenkáromló irodalmat az agyakba „Cion bölcsei”, amellyel csorbul önbecsülésünk, magyarságtudatunk, erkölcsünk, nemzeti múltunk és kultúránk. A kilencven százalékban zsidó kézben lévő sajtó és média megállás nélkül, szisztematikusan sulykolja a megtévesztő információkat, hazugságokat az olvasók, a nézők, a hallgatók fejébe. Irányítható, gondolkodásra és döntésekre képtelen, elbutított és becsapott, leigázott orwelli tömegemberek sorozatgyártása folyik.

Fogy a magyar, csorbul nemzetünk. Belegabalyodtunk a globalizáció és a ránk tuszkolt Európai Unió hálójába. Ki kell szakítanunk ezt a hálót és meg kell valósítanunk végre a valódi, jól megérdemelt szabadságunkat. Meg kell védenünk, vissza kell állítanunk az elnyomó hatalom által tönkretett, elrejtett, megcsonkított, eltitkolt és elhazudott nemzeti értékeinket, hagyományainkat, felbecsülhetetlen értékű kultúránkat, irodalmunkat és nem utolsó sorban ismét méltó helyére kell visszaállítani az elnyomók „hatékony” működése által „lenullázott” világszínvonalú oktatásunkat. Meg kell mentenünk a magyarságot, Magyarországot a nemzetidegen gyarmatosítóktól! Magyarország legyen a magyaroké, a magyarok ne legyenek emancipáltak a saját hazájukban! Legyünk büszkék arra, hogy magyarok vagyunk, Mária Országában élhetünk Hunor, Magor, Nimród nemzedékeként. Nem csak jövőnkért, hanem a múltunkért, az ismert és a névtelen Hősökért, a jeltelen tömegsírokba temetettekért is kötelességünk ez a harc. Méltó helyére kell emelni kiváló, igaz, magyar, keresztény harcosainkat, akiket a mai napig még bűnösökként állít be a kommunisták által kreált történelem. Nem szabad hagynunk, hogy az egykori gazemberek, a tömeggyilkosok, a valódi háborús bűnösök tetszelegjenek napjainkban is a panoptikumok rivaldáiban és ezek utódai irányítsák országunkat, a világot.

„Az aratnivaló sok, a munkás kevés.” Ezért is kötelességem szolgálatba állni. Ebben a harcban, ebben a lobogásban kívánok Isten oldalán, a Hungarizmus zászlaja alatt egy örökkön lobogó fáklya lenni. A „Nemzetünk szolgálatában meghalni lehet, de elfáradni soha!” – felszólítás ég rendületlen tenni akarással a szívemben és a Magyarok Istene ad erőt e nemes és megtisztelő szolgálathoz. Fejet hajtva Nemzetvezetőnk, Szálasi Ferenc emléke előtt mit is üzenhetnék mást a kedves Olvasóknak, mint azt: KITARTÁS!

Végül győz az Igazság!

Elnyomott lettem
saját hazámban,
törnek napjaim
a zsarnok igában.

Megszabják létem,
mit, hogyan tegyek,
zabálnak, zsongnak,
mint húson a legyek.

Kitörlik nevem,
listára tesznek,
törvénytelenül
eladnak és vesznek.

Taposnak, rúgnak,
mocskolnak sárral,
mert vallom hitem
szemben a rút árral.

Uram, hát segíts,
emeld fel népem!
Tekints le reám,
hisz Nevedet félem!

Tudom, hogy végül
győz az Igazság,
él majd a Nemzet,
kiderül a gazság!

Utolsó idők

Felégett mögöttünk az út,
üresen álmodunk,
bombák csapkodnak felettünk,
parancsra jajdulunk.

Felégett mögöttünk az út,
nincs ki vigasztaljon,
akit nem tört be a kerék,
az meg kell, hogy haljon.

Felégett mögöttünk az út,
vissza már nincs kapu,
világot mocskolt be a sár,
a szemét, a hamu.

Feléghet előttünk az út,
ha tétován állunk,
maradj hát, vagy indulj tovább,
már nincs mire várnunk!

„Titkos” záradék

E vérszegény
passzivitás
olt fájdalmat
most belém.
Rút ámítás,
hazug csalás
miatt fogy el
a remény?!
És behódol
és letérdel
a sátánnak
annyi ember!
Ki csak hallgat,
fél és bújik,
lapul és tűr,
az sohasem él,
az sohasem nyer!

Hősök emléke

Az ősök vére
szívemben csorog,
tüzel, mint magyar
fűszeres borok,
és harcolni hív
annyi fájdalom,
Hősök emléke
fegyver vállamon.

9323
(In memoriam Sz. F.)

Cellád négy fala közé
bezárt Igazság kiált
a mélyből Isten felé.
Imád egekig szálló
töretlen hit és hűség,
fényt, reményt ad a népnek.
És túlcsordul a lélek,
ha majd vérünk egyesül.
Testünk egyenes lesz,
győzelemtől lázas,
együtt támadunk fel,
és kibontjuk zászlónk
Krisztus Trónja előtt
kilencezer-háromszáz-
huszonhármas!

Az Igazat…

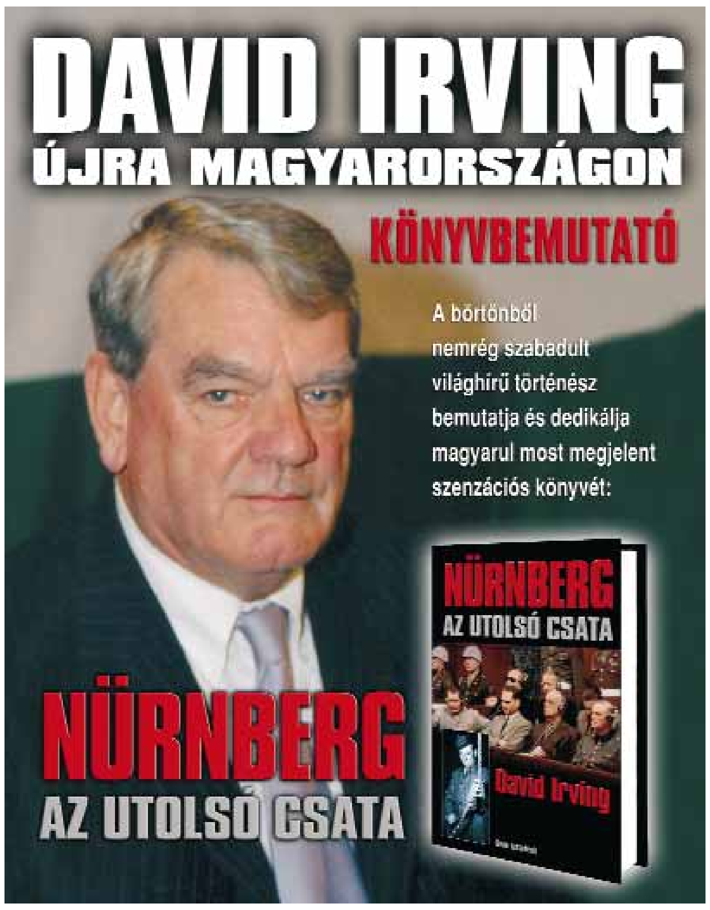
Az Igazat tudni,
látni és érezni
egyedül, magában
még nem elég,
az Igazat ki is
kell mondani,
akkor is, ha ezért
a bér a vég.

Kaméleon

Most más névvel
és más arccal,
más formában,
más alakban,
csalnak, lopnak,
húznak, nyúznak
és hazudnak
lankadatlan.

Kutyaének

Kóbor kutyaként
csaholom a holdat,
és azt sem tudom,
mit hoz majd a holnap,
csak bízni tudok,
bízni és remélni,
hogy lehet itt még
boldog magyarként élni!

DAVID IRVING ISMÉT MAGYARORSZÁGON

A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történész, David Irving Magyarországra látogat a Gede Testvérek Bt. meghívására a legújabb magyarul megjelenő könyve bemutatására, és egyben országos előadókörutat tart a főbb vidéki városokban is. Első alkalommal jelenik meg egy pártatlan könyv magyarul a huszadik század legjelentősebb politikai peréről. A bemutatásra kerülő mű:

NÜRNBERG

AZ UTOLSÓ CSATA

KÖNYVBEMUTATÓ:
Budapest március 12. 18 óra
Szabó Dezső Színház V. ker. Szabadság tér 2.

ELŐADÁSOK:

A MÁSODIK VILÁGHÁBORÚ ÉS A SZÓLÁSSZABADSÁG A XXI. SZÁZADBAN

Győr márc. 14. 18 óra
Budapest márc. 16. 18 óra
Sopron márc. 17. Két előadás:
Magyar nyelvű: 18 óra, Német nyelvű: 20 óra
Debrecen márc. 19. 18 óra
Pécs márc. 20. 18 óra

Az előadások színhelyéről a Gede Testvérek Bt. telefonon vagy e-mail-ben ad tájékoztatást a részt venni szándékozóknak.

DEDIKÁL:

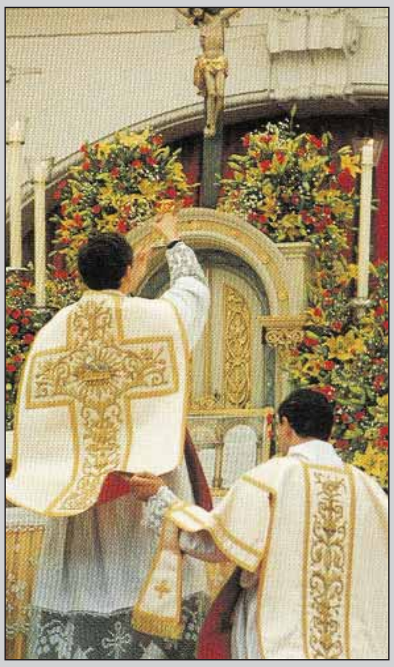
Márc. 13. Budapest
Gede Testvérek Bt. irodájában
XIII. ker. Hollán Ernő utca 37. 15 és 17 óra között

Márc. 13. Budapest
Fehérlófia Könyvesbolt
VIII. ker. József körút 44. 18 órától

A nagy érdeklődésre számot tartó könyvbemutatóra és előadásokra való tekintettel kérjük, a részt venni szándékozók előzetes bejelentkezését, hogy helyüket biztosítsák. A bemutatóra és az előadásokon dedikálja a belépő ingyenes. A szerző az előadásokon dedikálja művét. Ára 4300 Ft. A könyvbemutató és előadások alkalmával 15% kedvezmény.

Szeretettel várunk minden olvasót és a szerző tisztelőit a rendkívül érdekfeszítő könyvbemutatóra és előadásokra.

Gede Testvérek Bt.
Tel.: 1-349-4552

MEGHÍVÓ

HAGYOMÁNYHŰ KATOLIKUS SZENTMISÉRE!

Tudatjuk minden katolikus testvérünkkel, hogy
a Szent X. Piusz Papi Testvériség
minden hónap harmadik vasárnapján
trienti rítusú szentmisét mutat be.

A Papi Testvériséget Marcel Lefebvre (†1991) érsek,
az Egyházba trójai falóként behatolt liberálisok, szabadkőművesek
és modernisták engesztelhetetlen ellenfele, és egyben a katolikus
erkölcsi-liturgiai hagyományok rendíthetetlen védelmezője alapította.
Papjaik világszerte működnek.

A szentmise időpontja:
Minden hónap harmadik vasárnapja de. 10 óra
Helyszíne:
Magyarország Királynője Kápolna,
1146 Budapest, Thököly út 116. I/3.
A szentmisét bemutatja:
Dr. Michael Weigl atya (Ausztria)

A SZERKESZTŐ ÜZENETE

Kérjük Olvasóinkat, hogy a lappal kapcsolatos észrevételeiket, javaslataikat vagy kritikáikat a Szerkesztőség új e-mail címére küldjék: **szittyakurt@yahoo.com**
A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a lapba bekerülő írásokat a mondanivaló megváltoztatása nélkül, helyhiány miatt lerövidítse.

Előfizetés díja egy évre légipostán,
bárhová Magyarországon kívül: **50 US. dollár**
Magyarország egész területére: **3500 Ft.**
Az elrabolt országrészeinkre: **4500 Ft.**

Minden tisztelt előfizetőnk 10% kedvezményben részesül minden Gede Testvérek Bt. kiadványra, minden egyes rendelés alkalmával. Könyvrendelés esetén kérjük jelezze, hogy előfizető.

Minden új előfizető egy értékes, az előfizetés díját meghaladó ajándék könyvet választhat 10 könyv közül ingyen, pusztán csak a postadíjat kell fizetnie. Légipostai új előfizetők 3 könyvet jogosultak választani.

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy mindazoknak, akik 3 előfizetőt szereznek a lapra, a 4. újságot köszönetként teljesen ingyen küldjük egy évig Magyarország egész területére, és 1 ajándék könyvet választhatnak.
Magyarországon kívülre a 4. újságért pedig csak a postaköltséget (15 US. dollár) kell megfizetniük, és 3 ajándék könyvet választhatnak.

Köszönjük megértő támogatásukat.
Nemzettestvéri szeretettel:
Szittyakürt szerkesztősége

Előfizetési szelvény

Kedves Olvasónk!
*Szíves figyelmébe kívánjuk ajánlani a **Szittyakürt** című lapunkat, szíveskedjék előfizetni – csupán 50 USA. dollár, Magyarországon 3500 Ft. – s ezzel támogatni a nemzeti emigráció egyik legmagyarabb lapját a Szittyakürtöt. Magyar testvéri szeretettel a Szittyakürt kiadóhivatala.*

Magyarországon kívüli előfizetés:

Kérjük a szelvényt nyomtatott betűkkel kitölteni.

Kérem a ***Szittyakürt*** című lapot. Mellékelten küldök ....$.-t a lap egyévi előfizetésére.
Név: ....
Házszám, utca, (P.O. Box): ....Város, állam: ....
Zip code:......................

Kérek tájékoztatást a Gede Testvérek Bt. katalógusában a .... számmal jelölt ajándék könyvek postaköltségéről.

Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O. Box. 35245. Puritas Station,
Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.

Magyarországi előfizetés:

Kérjük a szelvényt nyomtatott betűkkel kitölteni.

Kérem a ***Szittyakürt*** című lapot. Mellékelten küldök .... Ft.-t a lap egyévi előfizetésére.
Név: .... Telefonszám: ....
Irányítószám: .... Város ....
Utca: .... Házszám: ....

Kérek tájékoztatást a Gede Testvérek Bt. katalógusában a .... számmal jelölt ajándék könyv postaköltségéről.

Az előfizetési díj átutalásának legjobb és a legolcsóbb módjáról külföldről Magyarországra esetén: érdeklődjön a Gede Testvérek Bt. telefonszámán.

Gede Testvérek Bt.
Telefon: (1) 349-4552
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849
E-mail: gedetestverek@yahoo.com

SZITTYAKÜRT
A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA
Megjelenik minden hó 15-én
Tiszteletbeli főszerkesztő:
MAJOR TIBOR
Főszerkesztő:
DOBSZAY KÁROLY
Főmunkatárs:
TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS
Olvasószerkesztő:
PAUDITS ZOLTÁN
A Szerkesztőség e-mail címe:
szittyakurt@yahoo.com
A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.
Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés: Magyarországon egy évre 3500 Ft,
Egyes szám ára: 240 Ft
Külföldre előfizetés: Egy évre $ 50.00,
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland,
Ohio 44135, U.S.A.
ISSN 1215-5489